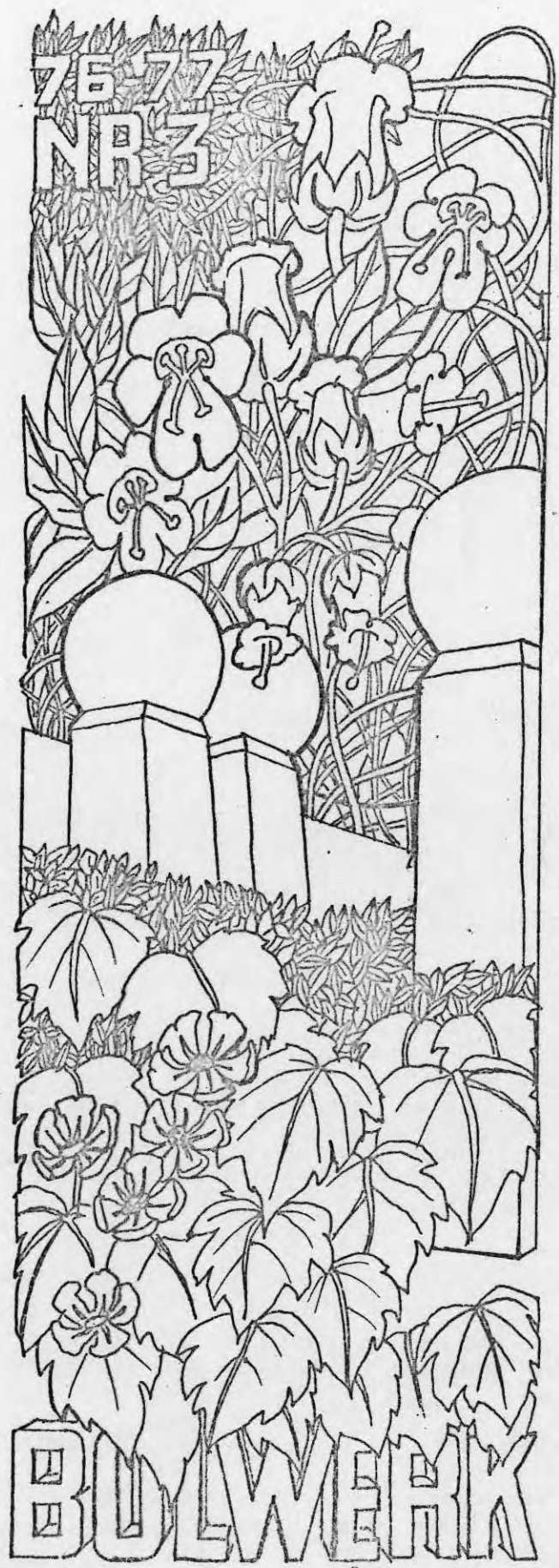

Jan

Ontwerp voorpagina:

Arend Nijman

Behalve de elders in dit
nummer genoemde mensen
werkten eraan mee:

Mw A. van Straaten, mw
M. Weesing, mw C. van
Bergen, Ingrid van den
Ancker, L. Verzuu (eind-
red.) en mw J. Slimmers-
Martin (key-operator).

BOLWERK nr 4

verschijnt 20 januari 1977

Kopy gaarne binnen

vóór 13 januari.

BOLWERK

PERIODIEK V/H PIUS X
LYCEUM

RK SCHOLENGEMEENSCHAP VOOR VWO+HAVO
AMSTERDAM

Slotervaart

Jacob Geelstraat 38
Cursusjaar 1976 - 1977

2 december 1976 nr 3

MIA ... voor anderen

Wie zal in staat zijn de betekenis van Mia Oeelen voor onze schoolgemeenschap volledig te beschrijven? In dit nummer van ons schoolblad zal een aantal mensen dat haar goed heeft gekend ervaringen en gevoelens proberen weer te geven; ik mag een van hen zijn. Allemaal wisten we dat Mia dit schooljaar, dat ze zelf per se weer wilde beginnen, niet zou voltooien; hoewel...., al enkele jaren vroeger hadden sommigen onzer dezelfde vrees. En nog eerder al werd die angst uitgesproken, want ik herinner mij mijn eerste kennismaking met het opstellen van lesroosters in 1969, toen ik juist tot conrector was benoemd; toen al werd gevraagd: hoelang zal Mia er nog zijn?

Tot haar meest intieme vrienden heb ik niet behoord; ik weet dat een aantal onzer haar zeer nabij waren, en zij hen. Wel heb ik haar verschillende malen bezocht, tijdens haar verblijven in het ziekenhuis en tenslotte thuis. Ons laatste gesprek heeft niet meer kunnen plaats vinden; minder dan twee weken voor haar dood nam ik afscheid met de belofte over een week telefonisch een nieuwe afspraak te maken, maar dat kon toen niet meer.

Wanneer je poogt je gedachten te ordenen, dan blijkt het erg moeilijk te verwoorden wat je wil zeggen. Als ik Mia mag proberen te typeren aan de hand van persoonlijke herinneringen, dan vallen mij, naast vele andere woorden die wij wisselden, twee uitspraken van haar in. Toen ik nog conrector van de HAVO-top was en nogal wat persoonlijke kontakten met leerlingen mocht hebben, wandelde Mia op een middag na haar dekanenspreekuur mijn kamer binnen en zei: "Martin, we moeten weer eens samen over onze dochter praten". Ik weet dat haar zeer persoonlijke relatie met die leerling tot het laatst is blijven bestaan. En ik denk aan twee jaar geleden, aan het moment dat juist mijn benoeming tot toekomstig rector was bekend gemaakt; toen ik mij na haar felicitaties wat aarzelend uitdrukte over mijn eigen schatting van mijn capaciteiten, zei ze: "Doe niet zo gek, dat lossen we samen best op". En in onze gesprekken nadien kwa-

men altijd ook vragen over mijn doen en laten in school.

Ik denk dat deze voorbeelden beter dan welke andere woorden ook de betekenis van Mia voor mij persoonlijk, en ook voor onze school, weergeven. Dat je leven en sterven werkelijke waarde krijgt door wat je voor anderen echt betekent, heeft Mia ons allemaal jarenlang laten zien.

M. Siewe, rector.

sinds ik het weet

Sinds ik het weet - ik weet het wel, ofschoon
 Nog onder ons angstvallig wordt ontweken
 Het booze woord te noemen, dat bij't spreken
 Licht ruw of wat onzuiver klinkt van toon, -
 Sinds ik het weet, werd mij de overvloed,
 De schoonheid en zoetheid aller dingen,
 Die mij alom omgeuren en omringen
 Nog wél zoo liefelijk en wél zoo zoet,
 Sinds ik het weet, schijnt mij de atmosfeer
 Doorwasemd en doorgeurd van zoele togen,
 Het is of ieder zintuig en vermogen
 Nog fijner werd en scherper dan weleer,
 Sinds ik het weet, treed ik, wien ik ontmoet,
 Den vreemden en den vrienden op mijn wegen,
 Ontroerder en vertrouwelijker tegen,
 En 'k groet ze met een vriendelijker groet,
 Sinds ik het weet, is God mij meer nabij
 En vaak, in d'ernst van 't aardsche spel verloren,
 Zoo ernstig en zoo diep als ooit tevoren,
 Gevoel ik plots Gods glimlach over mij.

Jacqueline E. van der Waals.

mia deelen

Een klein meisje in tranen op de speelplaats van de Peetersschool omdat de anderen haar plagen met haar kleine voetjes.

Een stralend kind loopt met vader op zonnige zondagmorgens langs de stille grachten en luistert gespannen naar alles wat vader over de mooie oude huizen vertelt.

Een jonge vrouw die bewust zelfstandig gaat wonen; een eigen leven opbouwen, niet bij vader en moeder blijven hangen; die met druk werk en studie na de dood van haar vader weekend aan weekend aan haar moeder wijdt. Want ze had immers geen gezin.

Die in de bloei van haar leven hoort dat zij ongeneeslijk ziek is en dat haar nog maar weinig tijd rest. Maar die korte tijd werden negen jaren, zó rijk, zo vol, zo volkomen uitgebuit. Ze genoot van alle goede dingen van het leven, haar onvergetelijke ogen keken gretig om zich heen.

Haar interesse was onvermoeibaar. Al die moeizame jaren van pijn, getob, het verdriet om de ziekte te aanvaarden, leken weg te zijn als er weer iets ondernomen moest worden.

Ik doe niemand tekort als ik zeg dat het schooldekanaat synoniem was met Mia Deelen. Ik doe niemand tekort als ik zeg dat haar werk voor sam-sam en soos een motor was.

Toen ze wist dat ze geen les meer kon geven, wilde ze mee denken en praten met de franse sectie over een literatuurproject; "anders slaap ik in".

Haar feilloze antennesysteem registreerde problemen, verdriet of wat dan ook bij collega's, beambten en leerlingen. En als ze er zelf niets aan kon doen, porde ze wel een ander op om er opaf te gaan.

Het was nooit bemoeizucht, nooit regeldrift. Ze wist precies wat ze wilde, maar het ging steeds om die anderen, die haar leven boordevol maakten.

In het ziekenhuis was zij een begrip, voor doktoren en verpleegsters een inspiratie, voor medepatiënten een geduldig luisteraarsster, al voelde ze zich nog zo beroerd. Monkelend kon ze vertellen hoe ze probeerde te biljarten; omdat de man het zo saai vond het alleen te doen.

Na verschrikkelijk eenzame jaren werd haar vriendenkring overstelpend groot. Ze was er intens blij mee en verbaasd over. Maar wat wil je als je er ook zo aanleiding toe geeft.

Hoeveel nachtelijke gesprekken vonden er niet op haar flatje plaats, maar al was ze grijs van vermoeidheid, ze koos voor de ander. Als ze niet meer kon zei ze: "kom Deelen, niet zeuren".

Hoe ouder ze werd, hoe grotere aantrekkingskracht ze kreeg voor de mensen om haar heen; wildvreemden spraken haar aan en wilden met haar praten.

Toen haar wereld noodgedwongen kleiner werd, genoot ze van haar kamer en de mooie dingen om haar heen. Zo dolgraag wilde ze thuis sterven. Goddank werd haar wens vervuld. Ze proefde het gezeefde zonlicht in haar kamer, de talloze bloemen om haar heen. Als een magneet werden de mensen naar haar toegetrokken; alle problemen en probleempjes van anderen waren belangrijker dan die van haarzelf en werden op dat smalle bed neergelegd.

Ze wilde zo zielsgraag dat ze bewust naar haar einde toe zou leven, dat dat einde geen breuk was met alles wat voorafging, maar een echte afsluiting. Ze vroeg vrienden haar op de vingers te tikken als ze een verkeerde weg insloeg. Maar dat was nauwelijks nodig.

Jezus van Nazareth vertelde eens een kleine parabel, die jullie allemaal kennen. Hij zei: waarmee zullen we het koninkrijk Gods vergelijken? Welk beeld zullen we gebruiken? Het is als het mosterdzaadje, het kleinste van alle zaden op aarde. Iemand zaait het in en eenmaal in de grond komt het op en het wordt groter dan alle andere planten. Het krijgt zo grote takken, dat de vogels uit de lucht kunnen neerstrijken en rusten in zijn schaduw.

Dat koninkrijk Gods moeten wij zijn, ieder voor zich en allen samen, geen georganiseerde toestand, geen vereniging voor gefrustreerde vroomheid, geen wettisch clubje wat op veilig speelt, maar mensen die geloven dat ze ieder voor zich en samen - in herkenning van elkaar - meestal heel onaanzienlijk, iets kunnen opbouwen van veiligheid, geborgenheid, mét alle risico's van dien. En soms zie je blij verrast en ontroerd hoe vlak naast je zo'n zaadje uitgroeit tot een boom waar iedereen in kan nestelen.

Het kleine huilende meisje werd een veilige boom.

Nooit houdt de liefde op te bestaan. Zoveel is er om ons heen om van te genieten, als we het willen ontdekken. Zo talloze mogelijkheden hebben we om warmte te geven en te krijgen.

In Mia werd dat verschrikkelijk konkreet, het stroomde je uit haar ogen tegemoet, haar glimlach was tot het einde toe gevend.

In ons diepe verdriet moeten we proberen haar liefde, haar leven niet onwaardig te zijn, niet alleen de herinnering aan haar koesteren maar op onze eigen manier dat leven door te geven, voort te zetten, levend te houden.

Mag Mia ons hierbij helpen, dat geve God.

Bovenstaande is de tekst van de toespraak zoals Henk de Vilder deze hield tijdens de eucharistie bij de uitvaart en begrafenis van Mia in de Pius X-kerk op 13 november 1976.

MIA DEELEN'S LAATSTE LES

Wat maakte Mia Deelen zo bijzonder? Waarom trok zij zovelen aan? Waardoor onderscheidde zij zich van zoveel andere mensen?

Enige mogelijke antwoorden kan ik misschien het best geven aan de hand van een paar dingen die ze zei toen een vriend en ik haar opzochten, nadat ze net al haar schoolbezigheden had moeten opgeven. Dit feit moest ze nog verwerken, maar tegelijk was ze al bezig plannen te maken voor de toekomst. Ze wilde haar tijd gaan vullen met het lezen van boeken, vnl. over leven en dood en met tekenen, een bezigheid die ze al verleerd was, zei ze.

Haar leergierigheid en strijdbaarheid spraken boekdelen. Leven was voor haar één groot leerproces. Leren van anderen, maar in de eerste plaats van jezelf om zo volledig mogelijk te worden. Aan die vervolmaking werkte ze tot aan het eind.

Iedere avond legde ze zichzelf rekenschap af van wat ze die dag zoal had gedaan. Ze vertelde bijvoorbeeld hoe ze in het ziekenhuis zich eens innerlijk had opgewonden toen een buurvrouw "haar" plaatsje bij het raam innam. Over deze uiting van territoriumafbakening verbaasde ze zich nog steeds. Door middel van deze alertheid ontdekke ze telkens weer iets nieuws over zichzelf.

Ze ging de obstakels niet uit de weg, maar beschouwde ze als uitdagingen die ze telkens weer het hoofd moest en wilde bieden.

Voor het grootste obstakel, de dood, wilde ze zeer zeker haar ogen niet sluiten. De dood was iets waar je rekening mee had te houden

en die je eveneens bewust moest verwerken. Die dood was voor haar geen rem ... geen angst voor de dood, maar eerder een extra stimulan om volledig te léven.

Dat ze meer dan wie ook totaal bewust leefde, ondanks en juist omdat ze wist dat de dood niet lang meer op zich zou laten wachten, heeft op mij de meeste indruk gemaakt. Zij was een van de weinigen die het memento mori én het carpe diem harmonieus in zich verenigde. Mia Deelen was een méns! Ze heeft niets meer of minder willen zijn. Ieder mens afzonderlijk kan slechts trachten zich zo compleet mogelijk te verwezenlijken. Tot op het laatst heeft Mia gestreden om dit voor haarzelf gestalte te geven.

Mia Deelen is gestorven, maar voor eenieder die nog leeft moge haar levenshouding haar laatste en beste les zijn.
Mia Deelen, bedankt!

Guus van den Heuvel,
een oud-leerling.

MIA,

Haar laatste reis is moeilijker voor ons dan voor haarzelf.
Wij blijven achter, losgeslagen en niet wetend wat we voelen.
Wij weten dat de reis gemaakt moet worden en ergens heel diep binnen in zijn we blij dat het nu gebeurt.
Wij verlangen niet naar een straks of naar een nooit.
Wij weten dat zij heel bewust op weg is gegaan.
Zo heeft zij ons veel kunnen geven.
Hiermee kunnen wij nu zelf verder.

Ellen Arendsen
Astrid Barlag
Wilma Baarsen
Rob Beck
Ronald Boerlage
Joke Boots
Marcel Brekelmans
Lea den Broeder
Bart Bruynesteyn
Irmina Burger
Marin Cocu
Fons van den Eeckhout
Peter Fonck
Bep Fontijn
Theo Frohn
Jaap Grove
André Guit
Ricky van der Jagt
Monique Kolvers

Patricia Kolvers
Andrea Kolvers
Johanna Kroon
Michiel Löffler
Rob Meyerink
Peter Mulder
Rosemarie de Neef
Marianne Onnouw
Henk Oudejans
Maud Ranty
Monique Sauerland
Renée Schaap
Yvonne Scheeres
Koosje Sierman
Marja van Teeffelen
Jeanne Teunen
Yvonne Tol
Vera Verhulst
Titus Williams
Ludo Wouters

DJE NOG LEEFT

Die nog wist te zeggen
ik leef
en nog zegt
ik heb het leven lief

die nog wist te helpen
leef ik?
en nog helpt
laat mij leven

laat mij leven
helpt mij
met woorden
woorden
die mij voelen doen
ik leef

weet dat gesproken zijn
en nog gesproken worden
woorden
troost
door die nog wist te zeggen
ik leef
voor jou
en nog zegt
jouw leven is mij lief

die je nog kunt zeggen
ik leef
help mij
en die nog helpen doet
woorden, troost
hulp voor leven

die nog leeft
in helpen
in woorden
help mij
heb mij lief
die ik lief heb
die nog leeft
die nog weet te zeggen
ik leef
en helpt
en troost
en woorden
leef mij

jouw woorden leven
een leven
als het leven
van die nog wist te zeggen
ik leef
en heb het leven lief.

Titus Maria Williams

GEZICHT VAN EEN SCHOOL

Een afscheidsbolwerk voor Mia Deelen, dat lijkt de meest vanzelfsprekende zaak in het schoolgebeuren. Wie zou over haar niet iets te zeggen hebben! Herinneringen aan Mia heeft elke Piustiener, en wel herinneringen die je voor de rest van je leven bijblijven.

En toch, als je er over nadenkt, blijkt het helemaal niet zo eenvoudig, neer te schrijven wat Mia voor je betekende.

Ik denk terug aan een vriendin, in wier vriendenkring te verkeren een grote vreugde was.

Maar daarover wil ik niet schrijven. Ik wil me beperken tot de collega Mia, de vrouw van de school - maar deze scheiding heeft ten aanzien van haar al iets kunstmatigs, want onverschillig waar ze was, ze was er van top tot teen, met heel haar persoonlijkheid. Dat was de kracht die van haar uitstraalde, dat ze zich voor alles en voor iedereen volledig inzette zoals ze was.

Een vrouw die vele jaren als het ware rondloopt met de dood voor ogen, en tegelijk naar alle kanten zó'n levenskracht uitstraalt, dat is niet in woorden te vatten. Ik kan daar niet iets wezenlijks over zeggen.

Zoals Henk haar afschilderde onder die onvergetelijke dienst, zo was het goed: een levend portret, getekend met genegenheid en bewondering, en des te levender door de aanwezigheid van een menigte vrienden die dezelfde genegenheid voelden, dezelfde bewondering, waar wij haar bijna in ons midden voelden staan; dat was een werkelijk afscheid. Ja, op een gegeven ogenblik stelde ik me voor dat ze van ergens toezag, en mompelde: kom jongens, niet overdrijven, wat heb ik nou voor bijzonders gedaan.

Zij vond immers nooit dat ze iets buitengewoons verrichtte.

Het sprak toch vanzelf dat je anderen liet voorgaan boven jezelf.

Dat je belangstelling uitging naar elke leerling, dat alle beschikbare tijd moest worden besteed aan ieder die langskwam voor een praatje; want je kon nooit weten of iemand niet stilletjes met een probleem zat. Maar voor iedere collega was zo'n belangstelling al even natuurlijk. Haar werkterrein werd nergens beperkt door gedachten als "dat is mijn taak niet".

Adembenemend, die energie, althans voor velen die haar met moeite konden bijbenen. Evenzeer in het lesgeven als in haar werk voor de SamSam. Altijd op zoek naar nieuwe ideeën, steeds bereid te vernieuwen, te onderzoeken, vooral nooit tevreden met wat ze bereikt had. En welke tomeloze energie legde ze aan de dag in het dekanaat. Tot laat in de middag bleef ze voor ieder bereikbaar. Ze kon dan wel eens uitgeput door de gang lopen, dodelijk vermoeid, maar ze vond het de moeite waard, dus het moest.

Ik vraag me af wat zich op het Pius X heeft ontwikkeld in de laatste tien jaar, waar Mia niet bij betrokken was. Ik denk dan met name aan die dingen die het leefklimaat op school bepaalden. Zowel in het corps als in de gehele gemeenschap.

Naar mijn overtuiging heeft de sfeer op Pius X voor een belangrijk gedeelte zijn gestalte gekregen door Mia's werk. Zij heeft het gezicht van de school meegetekend.

Als je zoiets tegen haar zei, wimpelde ze dat af, ze hechtte weinig belang aan haar eigen invloed. Ze verwees naar Ed, of Truus, of Niek, of noem maar op. En dat zal ook wel zo zijn.

Maar voor mijn gevóél was zij het.

Als iemand zó geleefd heeft, heb je nauwelijks het recht, vind ik, over zijn heengaan bedroefd te zijn.

trieste wetenschap

Negen jaar lang te weten, dat alles wat het meer wordt dan één of twee jaar meegenomen is, winst is !

Winst waarop? Winst op een verloren zaak? Een onberekenbaar meevallertje? Nog net een korte poos extra om van vriendschap te genieten en een stukje leven te ervaren waarvan elke dag er één is?

Of is het misschien heel andere winst geworden? Mia heeft op onnavolgbare wijze kans gezien er absolute winst van te maken. Onder relativering van al datgene, wat óns zo absoluut voorkomt, heeft zij het waar weten te maken, met de Godsverschijning die de dood heet, het grote taboe van bijna ieder van ons, in dialoog te treden. Dingen die wij nauwelijks durfden noemen - zeker in haar bijzijn niet - zag zij zo rustig onder ogen, dat het je telkens weer opviel op hoeveel vertrouwder voet zij gekomen was met de enige zekerheid in ons leven: de dood.

Was het misschien in het begin, toen haar triest geheim meer onuitsprekbaar dan geheim geworden was, voor velen een behoefte haar warme vriendschap te geven vanuit dat leven, dat wij langer zouden genieten dan zij, allengs werd duidelijk dat zij ons veel meer te geven had vanuit de plaats die zij was gaan innemen, als het ware op enige distantie van dat leven, dat haar toch zo intens boeide, maar dat door haar dagelijkse vertrouwelijke omgang met Hem die haar had aangewezen, die haar beurt bepaald had, een zekere afstandelijkheid had gekregen: Een boeiend, maar geleend bezit.

Dank, Mia, voor de wijze waarop je ons toonde je trieste wetenschap te kunnen doorleven, voor de manier waarop je de dood tegemoet trad als ware het de portier naar je uiteindelijke bestemming, voor de betekenisvolle herinnering, die onvergetelijk bij zal blijven bij allen uit onze gemeenschap die zo bevoorrecht waren je te mogen leren kennen.

Ed.H.G.J.Koster

gezicht van een toekomst

De hoofdredacteur van het schoolblad vraagt mij iets te schrijven, nu Mia naar haar laatste rustplaats is gebracht. Ik weet van een concepttekst van Ton Peters dat er -uiteraard- ook anderen zijn gevraagd.

En ik hedenk dat ze het wel aan me verdiend heeft dat ik probeer enige kern te raken. Waarschijnlijk een kern waar een andere schrijver ook op zal mikken. Want tegenover zulk een genuanceerde rijkdom van leven is naar woorden tasten de noodlottige onmacht van hem die het beter bedoelt.

De dood is in ons cultuurpatroon een onverwerkt vraagstuk, weggestopt in de sterfkamers van ziekenhuizen waar slangetjes, infusen en trillende naalden van hart- en longbewakingsmachines in hun technische overvloed ons hartstochtelijk verlangen naar het verschuiven van de laatste grens bewijzen, even oprecht als tot mislukken gedoemd, want, zoals Marsman heeft geschreven:

" ... de uiterste nederlaag
lijdt het hart in den strijd met den dood."

Zo niet Mia..

Terugdenkend aan haar, is er een voorraad herinneringen, variërend van de kleine menselijke gebaren tot de meest diepgaande gesprekken; van de kwaliteiten om jong te zijn met de jongeren tot het onvolprezen vakmanschap in de Franse lessen; van tot Maar ik noem dat verder niet; ik ben toch niet volledig, voor ieder ligt toch het accent weer anders. Laat ik me maar beperken tot mijn eigen accent.

Terugdenkend aan haar. Het leven geleefd met alle inzet door lichamelijke en geestelijke depressies heen; de dood tot zich genomen als een vanzelf sprekend deel van het bestaan dat ook in dit opzicht zinvol is. Voor mij zal deze stijl van voltooid leven én voltooid sterven het meest inspirerend blijven.

Wanneer je iemand ten grave draagt die een grote plaats in je menselijke contacten heeft ingenomen, treurt het hart om de verlorene en om de eigen leegte die nu is ontstaan.

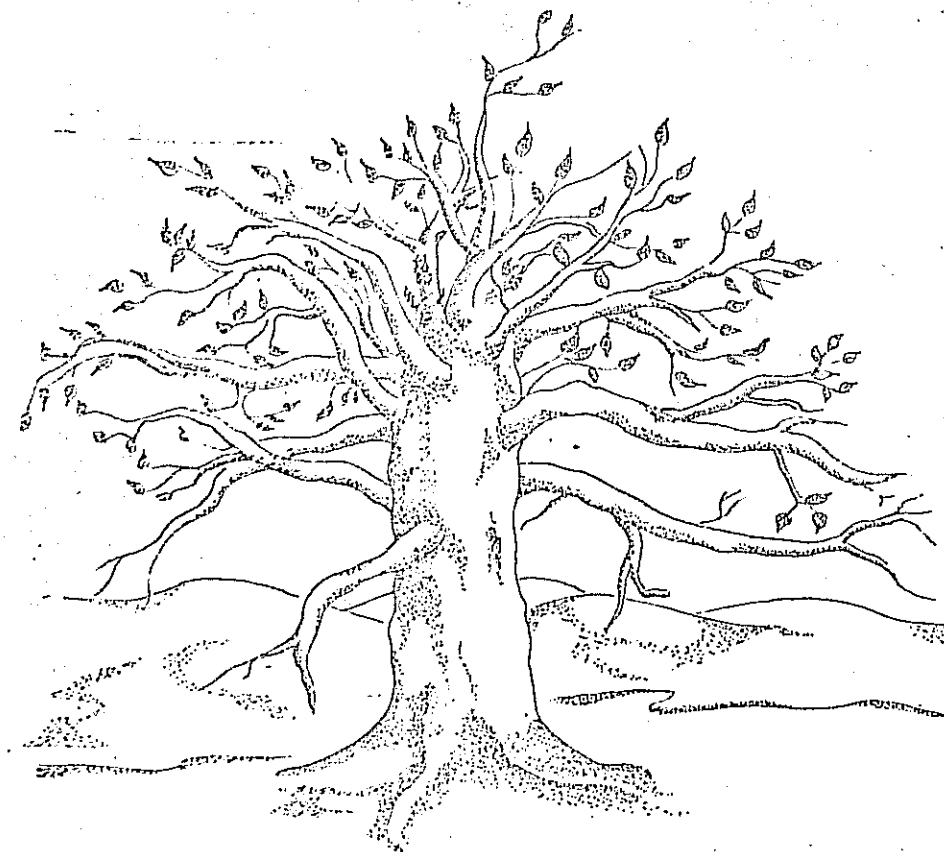
Wanneer je een vriend ten grave draagt, ben je dankbaar voor wat dit leven je gegeven heeft en bedroefd onzeker hoe je nu zelf zonder dit contact verder moet.

Wanneer je Mia Deelen ten grave draagt, gaat boven al deze gevoelens uit de diepe overtuiging dat ook het eigen leven tot zo'n volledigheid kan worden opgevoerd.

Wie zo leeft en sterft dat mensen naast elkaar staan én verder gaan, rust niet slechts in de vrede van de dankbare herinnering van wie achterbleven, maar ook in hun daadwerkelijke durf een menselijke toekomst aan te gaan, ondanks alles wat binnen en buiten zichzelf daartegen pleit.

Mia vormt een wezenlijk deel van de toekomst.

Niek Wegbrans

informatie

Kruidenweekend.

Het kruidenweekend gaat alsnog door, en wel op zaterdag en zondag 18 en 19 december. Kosten F.5- . Geef je zo snel mogelijk op bij J.J.Hoving.

Doel: werk in het park: verzamelen van bladeren, omhakken van een boom, takken zagen, sloten baggeren, etc.

- Woensdag 8 december Zaalspordag voor 1,2, en 3. De lessen vervallen.
 Donderdag 9 december Filmavond. What's up, doc?
 Zaterdag 11 december Stijldansfeest voor 4,5,6.
 Vrijdag 17 december Gecombineerde Sam-Sam en Kerstsoos.
 Zaterdag 18 december Kruidenweekend.
 Vrijdag 24 december. Nachtmis op school, met medewerking van het Schoolkoor. Kaarten verkrijgbaar bij de heer Rurup. Uitgevoerd wordt de Orgel-Messe van Mozart.

Gecombineerde Kerstsoos Sam-Sam.

Vrijdagochtend 17 december wordt normaal lesgegeven. De lessen na de grote pauze vervallen.

Tot de middagactiviteiten behoort o.a. het maken van kerstversieringen, het maken van kerststukjes in het kader van de kerstactie, het maken van kruidenzakjes en kruidenpotjes, het eten van kerstbrood en drinken van chocolade, het luisteren naar een kerstverhaal, het zingen van kerstliederen.

Correctie.

Het groepje Joegoslavische dansen onder leiding van Ben Koopmanschap uit 4 L oefent vrijdagniddags om half drie in gymzaal B, behalve als de geluidsapparatuur niet beschikbaar is wegens soos of samsam.

Personalia

Mevrouw Boshuizen heeft een zoon gekregen: Merlijn.

De heer Tel en mej. J.Wartenbergh zijn getrouwd.

† De vader van Tonny en Ted Willemsen is 4 nov. overleden. Hij ruste in vrede.

POLITIEK IN DE LES

Sociale en politieke vorming in het onderwijs

Wat krijgen we nu? Vieze woorden in Bolwerk?

Nee, lieve lezer, wees gerust: In het nuvolgende wil ik alleen maar wat zaken die te maken hebben met het vak maatschappijleer op een rijtje zetten.

Laat ik beginnen met een definitie:Maatschappijleer vat ik op als sociale en politieke vorming.

- Kennis -

Bij die vorming gaat het ondermeer om het bijbrengen van kennis:Wanneer je enkele lessen besteedt aan het onderwerp Zuidelijk Afrika zul je een aantal begrippen zoals apartheid en thuislanden bijvoorbeeld moeten kennen.Een diskussie voeren zonder te beschikken over een bepaalde hoeveelheid basisinformatie is zinloos.Een belangrijk punt is hoe je als docent die kennis overbrengt:Meestal gaat dat zo dat de leraar/lerares zijn/haar informatie mondeling doorgeeft, terwijl de leerlingen daar aantekeningen van maken.Dit is een methode waarbij alles van één kant komt:De leraar is degene die het weet en de leerlingen spelen een passieve rol.

Een betere methode lijkt mij dat de leerling een aktievere houding moet innemen, door zélf informatie te gaan verzamelen: Zelfwerkzaamheid, zo noemt men dat wel.Een voorbeeld:We zijn bezig met een lessenreeks over Amnesty International (zie voor meer inlichtingen het artikel van André Guit in Bolwerk 1, blz.11)en de leerlingen lezen zelf de in de klas al aanwezige brochures door, of nog beter, gaan zelf die brochures halen op het sekretariaat.Deze activiteiten brengen ons bij de tweede doelstelling van de vorming.

- Vaardigheden -

Het is erg belangrijk dat leerlingen leren zélf dingen uit te vinden:Je hebt er niet zoveel aan gedurende de hele tijd dat je op school zit alles maar voorgeschoteld en voorgekauwd te krijgen.Zoiets leidt tot toenemende passiviteit en smoort op den duur eigen initiatief in de kiem.Nog een vaardigheid die de moeite van het leren waard is is het goed kunnen diskussiëren: Dat vereist allereerst dat je goed naar elkaar kunt luisteren

en ieder van ons weet hoe moeilijk dat is! Verder is belangrijk dat je leert samen te werken met anderen: De mens is een sociaal wezen, je hebt elkaar nodig.

- Houdingen -

Als het goed is speelt het onderwijs ook een rol bij het bijbrengen van een aantal houdingen bij de leerlingen. Ik noem er hier een paar belangrijke, zoals de bereidheid om naar elkaar te luisteren, het tonen van belangstelling voor maatschappelijke en politieke vraagstukken en (vooral) verdraagzaamheid jegens elkaar.

- Inzicht -

Een laatste en erg belangrijke doelstelling van maatschappijleer is tenslotte het bijbrengen van inzicht: Het is aardig als je een aantal eigenschappen van een systeem kunt opnoemen (kennis), maar nog mooier is het wanneer je kunt zeggen hoe dat systeem in de samenleving werkt (inzicht).

- Maar nu de praktijk.... -

Wanneer je nu dit alles hebt gelezen kun je je, met mij, afvragen hoe dit ooit gerealiseerd kan worden met één lesuur maatschappijleer per week.

Mijn standpunt is dat sociale en politieke vorming zo belangrijk is dat je er voor moet blijven ijveren: Jonge mensen die van school af komen en nauwelijks verschil weten tussen VVD en PvdA, dat kan niet, vooral als ze ook nog bijna stemgerechtigd zijn! Een lesuur per week is niet veel, maar iets kan daarin toch wel worden gedaan.

Wellicht kan ik een volgend nummer nog eens wat verder op een aantal punten ingaan.

===== G.Gast =====

K E R S T A K T I E

Het vorig jaar is er een actie georganiseerd om zieken en bejaarden rond het kerstfeest te bezoeken. Dit gebeurde steeds door twee leerlingen. Eerst brachten zij een kennismakingsbezoek en als ze dan wat meer te weten waren gekomen over de bezochte, brachten ze omstreeks kerstmis een tweede bezoek en probeerden dan iets bij zich te hebben waarvan ze vermoedden dat het de zieke of bejaarde plezier zou doen: het gaat om een kleinigheid, kerststukje of wat dan ook.

Een grote groep leerlingen heeft hieraan meegewerkt, en de meesten waren erg voldaan over hun bezoeken.

Ook dit jaar willen we dit weer organiseren. Denk rond kerstmis en de fijne vakantie ook eens aan mensen die aan huis, stoel of bed gebonden zijn en het leuk vinden eens iemand anders te spreken. Geef je op met z'n tweeën door een briefje met je namen in de bus van mijnheer Herben te stoppen. Zet erbij: kerstaktie.

Op dinsdag 14 december komen we bij elkaar om de adressen te verdeelen. Doe mee aan deze aktie: steek je hand eens uit naar een ander.

de V.

nieuws uit de tuin

De tuin begint wel wat kaler te worden, maar zolang het niet vriest valt er toch nog veel te zien. Nog steeds bloeien de oost-indische kers, mariadistel, viooltjes enz. De mispel is zijn bladeren kwijt, maar niet de nieuwe bloesemknoppen, die hij heel lief en ijverig aan 't maken was.

Je kunt er overigens ook merken dat het naar Sinterklaas loopt: er zijn twee citroengeraniums, die we net weer mee naar huis hadden willen nemen, met pot en al gestolen. De ene was geweldig gegroeid, hij was zeker $3/4$ meter in doorsnee. Hoop dat zwarte Piet goed moe geworden is van het sjouwen, maar het zal wel weer zo'n decadente dief-met-auto geweest zijn, nog te lui om een geranium op te kweken uit een stekje, wat toch heel gemakkelijk gaat.

Om op een aangenamer onderwerp over te gaan: nauwelijks was Bolwerk 2 uit of er meldde zich een driemanschap (vader en zonen) op de tuin, dat binnen de kortste keren de t.l.-buizen in het eerste hok weer deed stralen en ons bovendien verblijdde met t.l.-buizen in het tweede hok, zodat we op donkere wintermiddagen niet langer op de tast thee hoeven te zetten en ook nog kunnen zien wat we eten en drinken. Hartelijk dank!

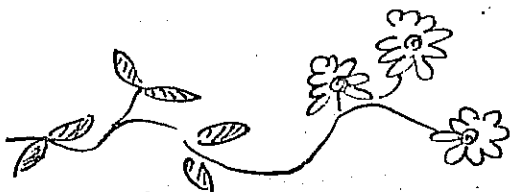
Zoals jullie wel in de gang gelezen zullen hebben, gaat het kruidenweekend nu door op 18 en 19 december. Geef je voor alle zekerheid opnieuw op, en wie zich vorige keer had opgegeven maar nu verhinderd is, wil die dat even laten weten?

Het werk op de tuin zelf is nu vooral uitgeblbeide stengels opruimen (als ze niet decoratief zijn), spitten, kilometers kweek uittrekken en wieden natuurlijk.

De vijfde-klassers van de werkweek na Sinterklaas hebben laten weten dat ze niet in de hokken zullen werken, ze komen alleen grondmonsters halen uit de tuin. Reuze fijn, zolang ze er maar geen inbrengen, want we hebben er al genoeg. Vooral de mollen zijn weer bijzonder actief onder de tijm, zeker grieperig. Maar we hebben nu zaad kunnen bemachtigen van de cypreswolfsmelk, een vaste plant. Daar zullen ze hoop ik niet van terughebben en wij misschien ook niet want er staat bij: kan zich snel uitbreiden. Toch hebben we voor alle zekerheid de tweejarige kruisbladwolfsmelk ook besteld, nooit over één nacht ijs gaan. Verder hebben we ook wolfskers, dat is al gezaaid ook; maar dat is heel wat anders. Het is zeer vergiftig en heet ook wel belladonna. Als je in het gifperk iets ziet dat op een hondengrafje lijkt (de vergelijking is van de heer Hoving, die daar niets gezaaid heeft) dan moet daar belladonna gaan groeien in het voorjaar.

Mochten er ouders zijn, die van Sinterklaas dingen krijgen die ze niet gebruiken, bv. lege bruine completapotten of lege mosterdglasjes of 1 handschoen of oude bloempotten, dan houden wij ons aanbevolen.

P. Hoving - Helling.

Deze maal bespreek ik voor het eerst platen die niet in mijn bezit zijn maar mij werden geleend door bereidwillige personen. Hiervoor mijn hartelijke dank.

THE ROARING SILENCE - MANFRED MANN'S EARTH BAND

Manfred Mann is iemand die al zeer lang meeloopt in het wereldje van de popmuziek. In de jaren '60 had hij hits met Ooh wah diddy en Ha ha said the clown. De muziek van zijn huidige band heeft meer pretenties. Op deze laatste lp van de groep staan 7 nummers, waaronder een ruim 7 min. durende versie van Blinded by the light. Schitterend is zonder meer Singin' the dolphin through met sterke zang van een van de background-vokalistes. De synthesizer vult ter verhoging van de stemming There's a Yawn in my Ear. Draaien we de plaat om dan beginnen we met Middeleeuwse zang als intro voor The road to Babylon, typisch voor de afwisseling op deze elpee. Nog twee uitstekende nummers volgen en dan eindigt de in een fantastische hoës gestoken langspeler met een gedreven gezongen Questions Een stevige doch geen 'harde' plaat ('bakkende stenen' blijven achterwege), niet geschikt als achtergrondmuziek, maar om echt naar te luisteren.

9 1/2

CITY LIGHTS KENNY MURRAY

De Schot Kenny Murray die al 5 jaar in Nederland woont en werkt (bij een bank) maakt met deze lp zijn platendebuut en hij doet dat zeker niet overdienstelijk. De massamedia hebben zich dan ook gretig op hem gestort, hetgeen o.a. resulteerde in een optreden in de Vuis van Duyst, De lp bevat merendeels luisterliedjes en was het maar zo dat het allemaal nummers in dit genre waren geweest, want als de heer Murray zijn stem verheft dan wordt het allemaal niet zo mooi meer (The Other, Valentine sees -hoewel, ik ken iemand die dat laatste nummer juist het allerbeste vindt; ach ja, over smaak...juist...-). Een ander negatief punt vindt ik het zinloos eindeloos herhalen van teksten. Daartegenover staan enkele bijzonder stemmige liedjes zoals She's away, Sunday night en ook de van de single bekende titelsong. Een punt aftrek voor

I
l
o
v
e
S
O
N
G
S
-
I
N
T
H
E
K
E
Y
O
F
L
I
F
E

Indigo-Of-Orchestra-68

slordigheden van Negram: een foto-graaf die z'n camera niet kan stilhouden en helemaal een blunder is dat de volgorde van de nummers op hoes en tekstvel niet overeenkomt met die op de plaat. Mijn twijfel tussen 7 1/2 en 8- geef ik gestalte in een

7,625

ISLANDS - KING CRIMSON

Ook geleend deze plaat uit '71 van King Crimson. Voor de meesten waarschijnlijk onbekend (voor mij was het ook slechts een naam). De plaat vertegenwoordigt een warwinkel van muzikale stijlen, van echt klassiek tot pop en zelfs avant-garde muziek. Het gevolg is dat ik de plaat het ene moment steengoed vindt (Prelude, een klassiek juweeltje, het middenstuk van Formentera Lady), het volgende moment rijp acht voor het vuilnisvat. De plaat eindigt merkwaardig met enige minuten stilte waarna je een symfonie-orkest hoort stemmen -meer niet. De eigenaar van het stuk PVC schatte dat ik wel een 3+ zou geven; ik ben in een royale bui: het dubbele

6 1/2

SONGS IN THE KEY OF LIFE STEVIE WONDER

Van Little Stevie Wonder(-kind) tot klasserijk popfenomeen, het verhaal van het blinde negerjongetje mag genoegzaam bekend worden verondersteld. Na maandenlange vertraging verscheen deze verzameling van 21 liedjes, en men had er liefst 2 lp's en een e.p. (=extended play, een singletje met 4 nummers) voor nodig om het geheel in de groeven vast te leggen. Maar wat voor een geheel! De ene song is nog mooier dan de andere, liefdesliedjes wisselen maatschappijkritiek af, en de soepele stem van Stevie doet de rest, samen met het wonderinstrument de Yamaha GX10. Een zeer gedetailleerd 24 pagina's tellend tekstboek completeert dit meesterwerk. Hier en daar is een liedje wat te veel uitgesponnen (4 minuten lalala op Another star is wat te veel van het goede) en de hoes is niet om aan te zien, maar dat weerhoudt mij toch niet van de

10!

Singles: Absoluut favoriet op dit moment zijn Don't fear the Reaper van de Blue Oyster Cult, Magic man van Heart en op Soulgebied (van eigen bodem!) The liberation of Man met Van Morrison

Gewapend met bandrecorder en band togen wij naar onze schoonmaakdienst om de vervuiling op het Pius X Lyceum 'ns bij de wortel aan te grijpen. Door bemiddeling van Hoving, Olthof, Herben, Verzuu, Kuyken, Carduck, Schulman, Bertens en Baart konden we eindelijk om half twee beginnen:

stof tot nadenken

Begint u maar met uzelf voor te stellen.

- Ik ben mevrouw van Scheyndel van de schoonmaakdienst. Vijftien jaar geleden ben ik op het Pius X komen werken. Eerst heb ik gewerkt in een studentenhotel en daarvoor op een atelier als naaister.

Laten we maar meteen met de vervuiling beginnen: kunt u zeggen welk deel van de school het meest vervuild wordt?

- Ik denk dat het de aula is. De cour kan omdat hij open is niet zo vervuild worden. In de aula worden de muren ook vuil, wat je d'r nooit meer uit kunt krijgen.

Is het schoonmaken erg zwaar werk?

- Ja het is erg vermoeiend werk. Dat komt ook omdat de verwarming van de school ingesteld is op zittende leerlingen; wat voor ons natuurlijk erg warm is. Wij moeten door het hele gebouw met vuil sjouwen en dat is erg zwaar werk. Ik kan 's avonds thuis tenminste niets meer doen. Ik laat alles staan tot de volgende ochtend!

Is er voldoende personeel?

- Nee, er is te weinig personeel, we moeten erg hard werken. Ik krijg van de school per maand een bedrag en daar moet ik van rondkomen. Als ik dan meer personeel aantrek dan kost me dat teveel geld, dan houd ik zelf niet genoeg over.

Worden de toiletten ook erg vervuild?

- Ja, dat heb je altijd; zoals de zeepflesjes eraf schroeven en leeg spuiten en zelfs de spiegels kapot gooien.

Is er verschil tussen de jongens- en meisjes-w.c.?

- Ja, bij de meisjes is het erger. Daar heb je nogal eens dat hele closetrollen afgerold liggen. En haren heb je ook vaak. Ik zat een keer te wachten bij de w.c. en toen stond er een jongen zijn haar te kammen en die gooide zo dat haar op de grond. Ik zeg: "Doe je dat bij je moeder ook?" Zegt ie: "Ja". Nou ja, dan ben je uitgepraat.

Is de vervuiling de laatste jaren toegenomen?

- Ja, heel erg. Vroeger werd er ook wel vervuild maar niet in die mate. Ik geloof dat het een hoop gemakzucht is. De kinderen gaan gemakkelijker met de dingen om, ze krijgen een hoop zakgeld, ze snoepen meer en ze gooien ook een hoop dingen weg. Ik zou bijvoorbeeld geen eten hoeven te kopen, want ik kan hier m'n maal wel met de pernoten doen.

Kunt u wat zeggen over de soorten vuil? Hoe is het bijvoorbeeld met stof?

- Stof is natuurlijk nooit te weren. Maar het vuil dat erbij komt, dat is echt vies vuil. Bekertjes die niet leeggedronken zijn en wat dan langs jouw arm loopt. Dat is echt smerig vuil.

Is er een duidelijk verschil tussen de vervuiling op de oude en de nieuwe school?

- Ja, want de oude school was veel intiemer; daar zag je wat een ander deed, daar had je veel minder mogelijkheden om te vervuilen.

Hier is het veel te groot. Ze kruipen onder de trappen en zo en niemand die er erg in heeft dat ze vervuilen.

Is de voorlichting over de vervuiling goed op school?

- Er is nog nooit voorlichting over geweest. Ja, dinsdag hebben we voor 't eerst in vijftien jaar vragen beantwoord van eersteklassers. Ik vind dat oudere leerlingen aan jongere leerlingen het voorbeeld moeten geven. Als je iemand berispt dan kan je het zelf ook niet meer doen. En dat valt niet van hogerhand te stimuleren, want dan krijg je bepaalde boemannen. De leerlingen moeten het zelf ontdekken.

Voelt u zich erg bij de school betrokken?

- Ja, we hebben ons altijd erg bij de school betrokken gevoeld. Dat was op de oude school ook meer, daar hadden we een apart klaslokaal en zo. Hier is het allemaal te groot, men loopt langs elkaar heen. We hebben eigenlijk alleen een band met de oude leraren, die ook op de oude school zaten.

Heeft u in uw 15-jarige loopbaan wel eens iets leuks meegemaakt?

- Nee, op deze school nog niet. Nee, echt niet. Op de oude school vond ik de examens altijd nog wel leuk. Maar hiet heb ik nog niks leuks meegemaakt.

Denkt u dat het over een aantal jaren weer beter kan zijn, als er weer nieuwe leerlingen op school zitten?

- Dat wil ik niet zeggen, ik heb geen hekel aan het publiek hier, echt niet. Maar de oude school was veel compacter, daar komt het door.

Denkt u dat de discussies over de vervuiling zin hebben?

- Nou, ze kunnen natuurlijk wel wat opleveren, dat kan altijd. Maar ik blijf de praktijk het belangrijkste vinden.

Vindt u, dat ze tot nog toe iets opgeleverd hebben?

- Nee, het is de laatste jaren alleen erger geworden.

Denkt u dat de ouders er wat aan kunnen doen?

- Nee, ik ben er vast van overtuigd dat een hoop kinderen heus wel uit een net gezin komen, maar dat ze hier in ploegverband stoer willen doen. En dan doen ze die gekke dingen.

Wat vindt u de ergste vervuiling, wat hebt u het liefst dat achterwege gelaten wordt?

- Nou, daar wil ik geen antwoord op geven, want ik ben bang dat ik de leerlingen dan nieuwe mogelijkheden aan de hand doe en dan wordt het alleen maar erger.

Tot slot enige kernwoorden:

Libelle: da's een vlinder

Numerus clausus: niks mee te maken

Jimmy Carter: oh, de president van Amerika

Conrector Baart: een heel aardige man

Mevrouw Kruse: 's.weg

Snert in de pauze: oh, heerlijk

Sinterklaas: Goedheiligman.... pepernoten, kotsmisselijk word ik ervan!

Tom Horn 5e
Michel Janssen 5b
Vincent Pikavet 5b
Flip Spiekerman 5b

HET IDEALE GEZIN

Een fris eengezinshuis in een rij. Een garage. De kozijnen zijn helderwit geschilderd. In de tuin liggen een paar bielsen en er groeien sedums, erica's en coniferen.

"Monique, doe je groene broek aan met je blauwe hesje, want zo-direkt komen Jan en Loes. Peter, niet zo wild"

Tring. "Ha, daar zijn ze al. Hallo kom binnen". Enkele flinke zoenen worden uitgedeeld.

Decor: ruime kamer met zelfgemaakte wandkleden aan de muur. Een blankhouten bankstel met canvas kussens. Een zelfgemaakte stereo-combinatie kast. "Uit de Margriet, weet je wel". Een boel planten. Stenen en schelpen van vakantie, in Frankrijk, meegenomen. Een letterkast met handgemaakte beeldjes. Een keuken met een afzuigkap, een electrisch mes en volkoren brood op de plank. Kruidenpotjes van de Bijenkorf. Zelfgemaakte tekeningen van de kinderen aan de wand. In de boekenkast staan boeken van Wolkers, plantenverzorgingsboeken en nieuwe uitgaven van boeken van Dr. Jac, P. Thijssse, besteld bij de vereniging voor natuurbehoud. Platen ten behoeve van Unicef en sprookjes verteld door Mies Bouman en Ko van Dijk.

Er liggen wat Margrietten en Libelles in de tijdschriftenmand. "Staat zulke leuke kleding in voor mij en de kinderen" zegt Ma. "Monique laat je nieuwe jurk eens zien. Enig hè, Loes".

Er wordt sherry gedronken en fanta voor de kinderen. Enkele toostideetjes uit de Libelle. Gesprek gaat over het werk en over een stukje over ouderparticipatie wat in Ouders van Nu stond.

De maaltijd bestaat uit uiensoep, gestoofde vis met kaassaus en om het geheel nog wat exclusiever te doen lijken, wordt er witte bourgogne bij geschonken. Mona-pudding met kloppoe. "Goed voor de lijn". Afwas in de afwasmachine, toch wel makkelijk zo'n ding. "Hé Loes, wist je al dat Trudy er ook een heeft? Gut zeg, leuk voor haar, want met een gezin van vier heb je dat ook wel nodig".

Kinderen naar bed. "Ja, want morgen gaan we naar de bossen". Er wordt koffie gedronken met Limburgse vlaai. Wat voor een cadeau-tje wordt er gegeven aan Martine op haar verjaardag. Er wordt wat muziek van Studio-Laren gedraaid, en wat gepraat over de kinderen. Zo tegen elfen wordt er een rode chateau geschonken en stokbrood met kruidenboter van kruiden uit eigen tuin, geserveerd. "Zullen we maar eens opstappen"

Enkele smakkerds, en Jan en Loes stappen in hun Renault.

"Peter moet morgen onze auto maar eens wassen", zegt vader.

Tom de Smet 3g

UITSLAG ZAALSPOORTCOMPETITIE

Zó teleurstellend laag was het aantal inschrijvingen voor de competitie van de 4e, 5e en 6e klas, dat nu reeds de uitslag bekend kan worden gemaakt.

Slechts voor volleybal jongens was een halve competitie mogelijk met vier ingeschreven teams, die als volgt de wedstrijdpunten wisten te verdelen:

6BE - 6 pnt / 5DEF - 4 pnt / 4AB - 2 pnt / 4B - 0 pnt.

Voor degenen die nu hun slag niet hebben kunnen slaan zullen we trachten weer iets dergelijks te organiseren gedurende de rapport-

vergaderingen van februari a.s. Hopelijk is er dan wat meer belangstelling voor buitenschoolse sportbeoefening, waarbij het winnen in geen enkel opzicht het allerbelangrijkste is.

namens de sectie l.o.
J. Hupsch.

FEEDBACK

Als de deur van het Pius X lyceum voor de laatste keer achter je dicht valt en je staat daar met je papiertje in je hand, dan kijk je tevreden achterom. Dat wil niet zeggen, dat je het met de gang van zaken altijd eens geweest bent. Maar de grieven die je hebt, zijn altijd wat vaag gebleven, voornamelijk door gebrek aan vergelijkingsmateriaal. Je gaat naar een ander onderwijs-systeem, je ondervindt dat andere systeem, je komt in contact met mensen van andere lycea en daardoor krijg je een scherper beeld. Je visie op het Pius X-systeem concretiseert zich die nieuwe informatie en die nieuwe ervaringen. Waarschijnlijk is dit met generaties Pius-tieners het geval geweest. Ook zullen er op school nog veel mensen rondlopen die wel een vaag gevoel hebben dat bepaalde dingen veranderd zouden moeten worden, zonder precies te weten wat of zonder een goed alternatief. En diegenen, die daarover vastere denkbeelden hebben gevormd, zitten niet meer op Pius X. Ook kan je, als oud-leerling, wat meer afstand nemen, omdat je er niet dagelijks meer bij betrokken bent. Daarom geloof ik dat het zinvol is, als een oud-leerling na anderhalf jaar eens zijn mening geeft. Niet, omdat ik het allemaal beter weet, maar omdat ik vind dat het zinvol kan zijn, wil ik nu mijn mening geven over een paar zaken, zoals zij op Pius X zijn.

1. Onderbouw-bovenbouw. Er bestaat op Pius X geen enkel verschil in behandeling, volgens het reglement, tussen iemand, die pas uit het beschermende milieu van het basis-onderwijs komt, en iemand, die op het punt staat te beginnen aan het wetenschappelijk of hoger beroeps onderwijs, waar iedereen volledig op zichzelf staat. Beide groepen hebben een klasseboek waarin ieders gedrag kan worden genoteerd. De aanwezigheid van iedereen wordt bij beide groepen altijd geeist en gecontroleerd. Op overtredingen staan dezelfde sancties. Volgens mij, zou het beter zijn als bepaalde dingen anders geregeld waren in de onder- en de bovenbouw. In de bovenbouw zou de leerling wat zelfstandiger moeten kunnen zijn, als aanloop voor de studie na Pius X. Hierbij denk ik b.v. aan het les geven in college-systeem, van bepaalde lessen die zich daarvoor lenen. Absenties zouden niet moeten worden genoteerd, huiswerk niet gecontroleerd, geen schriftelijke overhoringen en zelf aantekeningen van de les maken. Natuurlijk zullen er regelmatig proefwerken gehouden moeten worden om dreigende ontsporingen op tijd te kunnen bijsturen.

2. Leerlingen raad. Naar mijn mening zou er elk jaar een leerlingenraad gekozen moeten worden. Die leerlingenraad kan namens alle leerlingen haar mening geven over bepaalde aangelegenheden. Dit zou b.v. een advies kunnen zijn waar de schoolleiding om gevraagd heeft, maar ook zou zij zich zelfstandig kunnen uitspreken als zij dat nodig vindt. Op deze manier zouden de leerlingen ermee vertrouwd raken, mede-verant-

woordelijkheid te dragen en te functioneren in een democratisch systeem. Iets, dat in onze maatschappij, met zijn vergaande democratisering, onontkoombaar is en waar mensen het best zo jong mogelijk al mee geconfronteerd kunnen worden.

3. Motivatie. Een (te) groot aantal mensen zit m.i. niet op Pius X met die positieve motivatie, die je bij het WO en HBO wel vaak tegenkomt. De symptomen daarvan zijn o.a. niets meer aan schoolwerk verrichten als absoluut noodzakelijk is en een apathie tegenover alle niet-school activiteiten van Pius X zoals soos, sam sam, kruidentuin, fotoclub, zangkoor etc. Hiertegen bestaat helaas geen tovermiddel. Misschien dat een aanpak die wat méér eigen initiatief van de leerling eist, ook de houding tegenover schoolleven en -werken wat verbetert, maar daarnaar kan ik slechts gissen.

In de vorige schooljaren hebben er een rector-wisseling en drie conrector-wisselingen plaats gevonden. Nu de rust wat is weergekeerd, is het misschien zinvol een gedachtenwisseling op te zetten over de interne structuur van de school. Ik verwacht niet, dat mijn suggesties direct overgenomen worden. Ik beweer ook niet, dat het de oplossing is voor alle problemen. Wel hoop ik, dat er over nagedacht wordt, dat het onderdeel zal zijn van die gedachtenwisseling over het Pius X. Het volmaakte is misschien niet haalbaar, maar altijd moet een gemeenschap zich er over beraden of er verbetering mogelijk is.

Herman Jagtman.

LET OP

KLAS 4 - 5 - 6 + LERAREN

ZATERDAG 11 DECEMBER:

STIJLDANSFEEST

Dankzij het succes van vorig jaar zijn wij in staat om een nieuw stijldansfeest te organiseren. Dit feest zal zaterdag 11 december van acht tot half een plaatsvinden, met medewerking van:

DANSSCHOOL MITTELMEYER

Kaartverkoop: donderdag 2 december
vrijdag 3 december
vrijdag 10 december

Kaarten verkrijgbaar á f 2,50 in de aula in de grote pauze.

Introducees zijn ook welkom.

Ook voor leraren.

KOMT ALLEN.

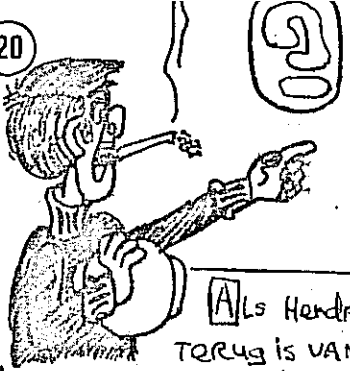

AGENT 327

ONVERVALST
NET ECHT

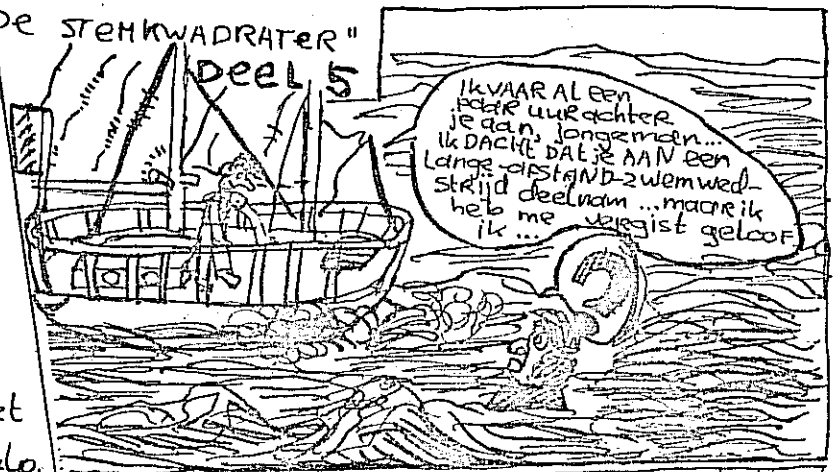
alias HENDRIK UZERBROOD

MET: "De STEHKWADRATER"

Als Hendrik

TERUG IS VAN VAKANTIE, STAAT er een opdracht op hem te wachten: Het verklaren van het geheimzinnige breken van ruiten. Hiervoor is hij genoodzaakt een vliegreis te maken, eindbestemming: Honolulu. Onderweg wordt 327 door 2 dra.-maybe-danhangers belaagd, maar weet tenslotte toch te ontsnappen. Doch Hendrik opend de verkeerde deure en stort in zee. Na urenleng zwemmen raakt hij in panieken roept om hulp. Een stem uit 't niets antwoordt hem:

IK VAAR AL EEN paar uur achter je aan, jongeman... IK DACHTE DAT JE AAN EEN lange afstand-zwemwedstrijd deelnam... maar ik heb me aangestipt geloof ik...

Deel 5

MAG IK ME even voorstellen...

NADAT HENDRIK DRAJE kloten heeft aangetrokken vertelt hij de heer Tietjerkstra deel 'z'n belevenissen...

welkom AAN boord jongeman, welkom aan boord van de "Topsy Not"

MIJN NAAM IS FRANCISCUS TIETJERKSTRADEEL EN IK BEN REZIG AAN EEN ONE-MANZELTACHT ROND DE WERELD... WAT EEN ENGELSMAN KAN, KAN EEN HOLLANDER BETER, NIET WAAR?

... EN TOEN ZIE IK: EN DAT ALLES BEGONDUS MET DAT INCIDENT TIJDENS DIE CRUISE... IK VERMOED TROUWENS DAT WE ONS ONGEBEER op de plaats bevinden WAAR DAT GEBEURT IS...

U KEEN PILSJE VOOR DE DORST MENEER?

EN PLOTSSELING...

PING!

WIK GENS AAN... MIJN CONCLUSIE VAN ZONET sloeg de spijker op de kop... DE GESCHIEDENIS HERHAALT ZICH... MAAR WAARDOOR zou AL DAT GLAS BREKEN ???

EENVOOR HET HERSLIJK GEHOOR onhoorbare geluid misschien? ER zijn zangers die een wijnglas stuk kunnen zingen...

MYN BIER!! MIJN LAATSTE 657 FLESJES, ALLEMAAL KAPOT !!

DAN ONTDEKT AGENT 327 EEN eiland in de vorm van een vraagteken aan de horizon... Maria Brallas?! Ze besluiten er aan wal te gaan...

LATER, op het eiland...

Nou jongeman, DAAR staan wedden, EN WAT had je dan verwacht op dit eiland aan betreffen?

EEN bende misdadigers soms?? die het glas van voorbijgaande schepen doet springen??? waan je omringd door zwarte, bewapende schurken?

MMMM...

NEE jongeman, dit eiland is onbewoond!! behalve ons 2 en zul je er geen levende ziel vinden!

EN TOCH heb ik de indruk dat we voorverrassen in een zulten komen te staan!...

R.L.34

WORDT VORVOLGD

dropmysterie ontraadseld

Van de bekende renegaat (zie: v. Dale) en dropfanaat Ton Peters ontvingen wij ter publikatie in BOLWERK onderstaand schrijven. Wij plaatsen dit fraaie proza met genoegen, mede omdat het helderheid schaft in het langzamerhand steeds meer als beklemmend ervaren dropmysterie.

Beste Leo

(rugiens qui circuit quaerens quem devoret)

Wat dacht je, natuurlijk heb ik mijn prima relaties met Kitty wel zo uitgebuit dat ik nog de Bolwerkjes krijg toegezonden. Ik schrok eerst wel, dat zul je begrijpen: een ondergeschoven namaak Bolwerk, fabrikaat Kruidendokter (schr. doelt op het bij de aanvang van dit schooljaar verstrekte mededelingnummer, red.) Haastwerk, vriend, je ruikt het aan alle kanten. Ik was even bang dat het voorgoed gedaan was met het echte bolle werk, maar gelukkig heb ik intussen een niet vervalst exemplaar gezien. Toch wel een aardig idee, moet ik toegeven. Vooral die taakverdeling was een goede zet (begrijpen wij niets van; red.). Maar nu is er dan weer een serieus nummer. Hoewel, de voorprent deed me sterk denken aan een oudgediende. Heb ik die jongen niet op zien treden in een grieks treurspel? (inderdaad ja, Jan Paschedag; red.) en deden daar niet praktisch uitsluitend examinand i aan mee? Nu goed, een fraaie plaat blijft altijd aantrekkelijk, dat is de hoofdzaak.

En waarachtig, na naarstig het hele nummer te hebben nagespeurd, ja hoor, daar kom ik mijn eigen naam nog 'ns 'n keer tegen. Dat doet je wat, ik verzeker het je. Al gaat het slechts om de dropdoos.

Ik moet je daar in vertrouwen iets droevigs over vertellen.

In vertrouwen betekent dat je het niet aan tante Mien of hoe dat schepsel zich tegenwoordig noemt mag doorbrieven.

Die beroemde dropdoos had ik, als meest individueel merkteken, op mijn imitatie-notenhouten bureau geplaatst, met de zuinig gezamelde Derkinderenstraatsalmiakjes, nog gehaald door ons aller Monique K.

Edoch, wat geschiedt? Na één regenachtige dag is de gehele inhoud van de fraaie bus veranderd in een kleffe zwarte klieder-troep, vochtig, zilt en ongenietbaar.

Weggoaien, die rommel? Absit. O pia memoria! Dus manmoedig opgegeten, met onze gedachten bij de bekende dropgebruiker Hans W. en zovele anderen; met onze gedachten bij Sion ... en aan de wilgen die daar stonden hingen wij onze harpen op. Jij, oude psalmgek, zult begrijpen dat hiermee wordt bedoeld dat ik de hele doos met een flink gebaar in de prullebak heb gegooid. Weg herinnering aan een vergaan verleden, weg meest eigen uiting van de meest eigen emotie. Zoiets kan niet in een school als deze, een noodschool, een doorluchtige en doorwaaiende barak (middelbaar schooltje in de trieste polders van Uithoorn; red.). Je moest eens langskomen als het flink regent, dat zou wel op jouw gevoel voor humor werken: op diverse plaatsen in de gangen staan dan emmertjes, onder die plekken waar het dak het méést lekt. En naast die emmers dan natuurlijk weer dweilen, want een emmer heeft nu eenmaal een beperkte bovenwijdte. En dat dak stoort zich daar niet aan. Dat lekt waar het lek is.

Maar vanuit het raam van mijn kamer zie ik de fazanten door het gras hippen - dat is toch weer wat anders dan wat Amsterdam-West te bieden heeft, waar of niet. En de bietencampagne heb ik van a tot z kunnen volgen in het weiland naast de school, dat is ook wat waard.

Dit is een omgeving waarin het projektonderwijs spontaan opbloeit, uiteraard.

Trouwens, het hele onderwijsgebeuren heeft hier nog iets van dat spontane, ongedwongene, dat wij op het oude houten Pius X gebouw hebben gekend. Helaas horen daar ook wat kleine ongemakken bij, zoals gehorigheid, gedrang in de gangen en gebrek aan ruimten voor allerhand bezigheden. Maar goed, dat went wel weer. Je kent ons principieel: non scholae sed vitae docemus.

Adieu!

M. Peters

MET HET OOG OP...

TRANSPIRATIE

De huidoppervlakte is bedekt met een beschermend vetlaagje dat wordt afgescheiden door talgkliertjes.

Dit vet is licht zuur, en weert daardoor de bacterieën.

In het vetlaagje worden bovendien allerlei stoffen en ongerechtigheden gevangen. Ook de bestanddelen van verdampend zweet drogen daarin op.

Bij het wassen met zeep wordt dit laagje met de daarin aanwezige ongerechtigheden verwijderd. Bij een normale huid wordt snel daarna weer een "schoon" beschermend vetlaagje gevormd door de talgkliertjes.

Transpiratie vocht zelf is vrij reukloos, doch de onaangename lichaamsgeur van zweet wordt veroorzaakt door de afbraakproducten van de huidbacterieën, vooral in de oksels en schaamstreek. Het dagelijks wassen van het lichaam, en zeker na lichamelijke inspanning, dus als verdampend zweet is opgedroogd in de beschermende vetlaag, is echt noodzakelijk.

Merkwaardig genoeg nemen wij het niet zo nou met de verzorging van ons eigen lichaam. Na lichamelijke inspanning trekken we gewoon onze kleren weer aan en trekken ons niets aan van het verdampend zweet dat zich lekker opgedroogd vastzet in het vetlaagje op onze huid. Deze kleding die we weer aantrekken dragen we dan nog drie dagen of langer en we trekken ons niets aan van de afbraakproducten van de huidbacterieën, die bovendien nog een onaangename lichaamsgeur verspreiden en de oorzaak kunnen zijn van huidziekten en uitslag.

Ja zeker, we doen er toch iets tegen; we laten ons verleiden door prachtige reclame spots die als het zoveelste modeverschijnsel ons allerlei soorten deodorants aanprijzen.

Bij al deze reclames wordt echter nooit medegedeeld dat deze deodorants de poriën van de huid, dus de openingen van de zweetklieren verstoppen. Deze openingen zijn er niet voor niets, zij dienen voor het transport en de verdamping van het vocht, en die openingen moeten we niet gaan verstoppen.

In vele gevallen is de oorzaak van het verschijnsel zweetvoeten weg te nemen door dagelijks ~~en~~ en de voeten zelfs meerdere malen te wassen.

Ook het veel gehoorde bakerpraatje dat tijdens de menstruatie geen gebruik gemaakt mag worden van een douche dient naar het rijk der fabelen verwezen te worden.

Een goede lichaams hygieën is prettig voor je zelf en voor anderen, maak dus regelmatig gebruik van een douche en zeker na een lichamelijke inspanning; was het lichaam dus met water en zeep.

R.A. Verhagen.

NACHTMIS

Op 24 december om 10 uur 's avonds is er weer een NACHTMIS OP SCHOOL, waarbij het koor weer een nieuwe mis zal uitvoeren. Omdat het aantal plaatsen in de aula beperkt is moeten we helaas kaarten verkopen, waarvan we de opbrengst gebruiken voor de versiering. Op MAANDAG 13 DECEMBER IN DE GROTE PAUZE is er kaartverkoop in lokaal 222. Kaarten f 1.- per stuk.

Als je belangstelling hebt, wees er dan snel bij. Eventueel gaat de verkoop door op dinsdag 14 en woensdag 15 december, ook in de grote pauze in lokaal 222.

de V.

VOLLEYBALLEN BIJ ARMIXTOS.

Waarschijnlijk heb je nog nooit van Armixtos gehoord. Vandaar dit stukje. ARMIXTOS is een volleybalvereniging, die vele piustieners onder haar leden telt. Het is nu zelfs zover, dat die piustieners in het bestuur van die vereniging te vinden zijn, d.w.z. ex-piustieners.

In Armixtos kun je op een behoorlijk niveau volleyballen, ~~et~~ twee herenteams in de hoogste distriktskassa (Amsterdam) en een damesteam in de landelijke competitie (2e divisie). Maar hier heb je natuurlijk weinig aan. Ook op een lager plan kun je bij ons volleyballen. Tot en met de 4e klasse distrikt Amsterdam hebben wij senioren-teams. Als je nog geen 18 bent kom je terecht in de jeugdklasse en als je nog geen 16 bent speel je bij de aspiranten.

Maar wat zeur ik eigenlijk! Je hoeft natuurlijk geen wedstrijden te spelen.

Waar kun je trainen en hoeveel kost je dat?

MEISJES: Meisjes vanaf de derde klasse kunnen eens een kijkje komen nemen in één van pius X zalen op maandagavond van 19.00 tot 20.30 uur. De trainer is André van de Hanenberg. Er is op het ogenblik geen groep voor meisjes aspiranten (1e en 2e klas).

JONGENS: Als je 16 jaar of ouder bent, kun je naar de juniorentraining komen. Die is op donderdagavond van 19.00 tot 20.30 uur in één van de piuszalen. De trainer is Ton van de Hanenberg. Je zult er meer piustieners aantreffen.

Aspiranten: Speciaal voor de lagere klassen is er op dinsdagmiddag een jongenstraining georganiseerd. Ook in Pius X en van 15.30 tot 16.45 uur. Die staat onder leiding van Frans Kramer. Als je daar naar toe gaat, ~~al~~ je spullen meenemen, je fiets uit de fietsenstalling halen en via de achteringang (Nic. Japiksestraat) de zaal betreden.

Deze aspiranten betalen f 40,- per seizoen. Dit is een aangepaste kontributie. De eerste twee maanden kun je gratis trainen.

Junioren, d.w.z. geboren na 1 oktober 1958, betalen f 60,- kontributie. Als je competitie speelt betaal je uiteraard wat meer. Ook bij de junioren kun je een tijdje meetrainen zonder dat je je aan de klub verbindt.

Inlichtingen: Frans Kramer, jeugdsekretaris ARMIXTOS,
Henri Polaklaan 31E. Tel: 66804.
Lidewijde de Smet, sekretaresses ARMIXTOS,
Johan Greivestr. 35, Tel: 132225..

luister eens naar wat ze te zeggen hebben

Het onderstaande artikel is deze keer niet een zo objectief mogelijke weergave van wat een aktiegroep wil maar van ontwikkelingen die ik aan de lijve ondervonden heb. Onderwerp: Het plan Bouwes en

BOUW-ES-WAT-ANDERS

Oftewel: De ontwikkelingen op het Leidseplein.

De laatste tijd hebben in de kranten verschillende, soms tegenstrijdige, soms onjuiste berichten gestaan over de zaken rond het Leidseplein. Dit stukje is bedoeld om te vertellen hoe de zaken er momenteel voorstaan. Eerst nogmaals kort waar de zaak om draait: Aan het Leidseplein waar nu nog het huis van bewaring en Paradiso staan wil de heer Bouwes (o.a. hotelexploitant in Zandvoort) een bouwwerk neerzetten. Dit bouwwerk is in mijn ogen niets anders dan een compacte massa betonblokken, architectonisch fantasieloos en het past dus helemaal niet in de huidige binnenstad. Het moet de realisering van een stukje wereldhandelscentrum worden. Het bevat namelijk: hotelappartementen (f2000,- p.m.?), hotelkamers, winkels (wie betaald de huurprijs?), een bioscoop, een theatertje (om te bouwen als conferentiezaal!), binnenhoven en passages, een parkeergarage (in de binnenring?), en misschien wat woningen in de vrije sector.

Toen de plannen van Bouwes twee jaar geleden bekend werden is het planburo Bouw-es-wat-anders (Bewa) opgericht. Het planburo maakte bezwaren tegen het plan Bouwes en zijn gaan werken aan alternatieve plannen. Als uitgangspunten gebruikten ze o.a.: het plein moet een gezellig plein voor alle Amsterdammers blijven en niet voor een voor een exclusief groepje (buitenlanders?) worden, Het alternatieve plan moet met inspraak van Amsterdammers tot stand komen, Paradiso moet blijven, Het plan moet architectonisch in de binnenstad passen en het moet realiseerbaar zijn. Nog enkele andere grote bezwaren tegen het plan Bouwes golden de totstandkoming van het plan Bouwes, de werkwijze van de gemeente en dat een groot gedeelte van het Leidseplein door één man beheerd zou gaan worden.

In de loop van de tijd hebben velen zich achter Bewa geschaard waaronder vrijwel alle theaters, bioscopen en horecagedrijven op en rond het plein. Dit wijst er dus op de eigenaren denken dat de levendigheid van het plein beter behouden blijft bij de plannen van Bewa. Ook heeft Bewa een investeerder gevonden in het Bouwfonds Nederlandse Gemeenten en het aantal bereidwillige investeerders is momenteel al uitgegroeit tot vier. Vervolgens zijn er zeven architecten bereid gevonden om samen aan het alternatief voor het Leidseplein te werken. (Dit is in de architecten wereld een uniek gebeuren dat verschillende, anders zulke individualistische architecten samen willen werken). Vijf van de architecten werken nu aan een definitief plan, onder hun o.a. Herman Hertzberger, Jan Rietveld en Aldo van Eyck. Voor de betalingen en werkwijze zijn prettige regelingen getroffen.

Het alternatief gaat vrijwel geheel uit nieuwbouw bestaan. De inspraak van het plan heeft uit twee gedeeltes bestaan:- De verscheidenheid van functies wordt mede bepaald door 2000 ingevulde inspraakformulieren.- Er is een groep van twintig à dertig mensen vier avonden bijeen geweest om over de afwerking te praten. Ook het alternatieve plan zal de gemeente 1,3 miljoen gulden per jaar opleveren voor de grond. De verhuiskosten voor Paradiso blijft de gemeente

ook bespaard zodat het de vraag wordt welk plan de gemeente meer oplevert (denk ook is aan de horeca e.d., het alternatieve plan moet nog meer mensen naar het plein trekken)

In Juni van dit jaar is in de gemeenteraad met een vreemd, moeilijk raadsbesluit beslist dat in januari 1977 de beslissing wordt genomen of de grond aan de heer Bouwes in erfpachtuitgifte wordt gegeven en dat de erfpacht van de grond 1,3 miljoen gaat bedragen. Mensen van Bewa en van de gemeente zijn het er over eens dat de gemeente politiek gezien op nog geen enkele manier aan de heer Bouwes gebonden is. Verschillende leden van B. en W. hebben het wel geregeld over morele verplichtingen tegenover Bouwes, maar ik zou de vraag willen stellen: Heeft de gemeenteraad nu morele verplichtingen tegenover één man of tegenover de bevolking?

Bij het raadsbesluit in Juni heeft de wethouder van stadsontwikkeling de Cloe op grond van een brief van Bewa aan Bouwes voorgesteld dat Bewa en Bouwes samen aan een plan zouden gaan werken. Mijnheer de Cloe had alleen de brief niet goed gelezen want Bewa heeft in de brief geschreven dat zij altijd bereid zijn geweest met Bouwes samen te werken aan een voor hun aanvaardbaar plan (hun uitgangspunten waren ieder bekend). Tijdens het overleg mocht Bewa het plan van Bouwes alleen maar wat versieren en hier en daar een winkeltje vullen, maar het plan hield de zelfde grootschalige opzet (een wereldhandelscentrum). De Cloe had een "goede oplossing" gevonden maar het hield niets in. Toen Bewa laats zwart op wit een aantal vragen beantwoord wilde zien, waar in het overleg steeds omheen gepraat werd, heeft Bouwes het overleg afgebroken.

In de uitgangspunten die de gemeente heeft over de erfpachtuitgifte van de grond aan het Leidseplein heb ik tot mijn grote verbazing kunnen lezen dat de gemeente het in grote mate met Bewa eens is. Zeker wat betreft de functie van het Leidseplein, de bebouwing en het werken met meerdere architecten (Bouwes niet). Toch gaat hun voorkeur nog steeds uit naar het plan Bouwes(???). Gelukkig zijn bijna alle raadsfracties het er over eens dat de plannen van Bouwes en de plannen van Bewa in behandeling moeten worden genomen (alleen het CDA heeft zich er nog niet over uitgesproken). In januari wordt het dus kiezen uit twee plannen.

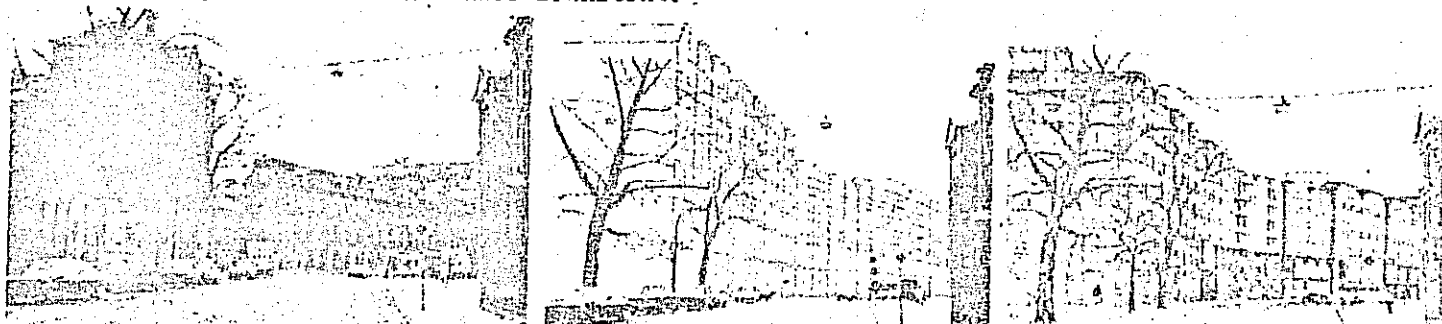
De zaak nadert nu dan zijn kritieke punt en daarom wordt er op 16 december weer een tentoonstelling geopend door Bewa. Deze tentoonstelling wordt gehouden in het pand van de stichting Wonen, Leidsestraat 5. Kom eens langs.

De grote slotmanifestatie is gepland in het weekend van 7, 8 en 9 januari. Houd deze dagen vrij. Er zijn dan waarschijnlijk in bijna alle theaters en bioscopen op en rond het Leidseplein voorstellingen. Je kan dan overal gratis of bijna gratis naar binnen (je moet dan een kaart kopen waarmee je in alle gebouwen kunt komen).

Komt allen, het lijkt erop dat we terrein winnen maar we zijn er nog niet. Een laatste massaal protest van de Amsterdammers kan de gemeente ertoe bewegen voor het plan van Bewa te kiezen en Bouwes met een onkostenvergoeding af te wijzen.

André Guit

Fotos van de Weteringschans nu, en als het hotelplan van Bouwes doorgaat. Volgens de architect van Bouwes klopte de tekening in het parool (midden) helemaal niet. Ziet U het verschil. De tekening rechts is van Bouwes' architect.

brief

24 nov. 1976

A.J. Rijniere
 Sloterweg 720
 Amsterdam 1018
 tel. 153875

Amsterdam 21 november 1976

Aan de Redactie van Bolwerk
 p/a Pius X College
 Jac. Geelstraat
 Amsterdam.

Geachte redactie,

Over "Samsam en schoolfeest" staat in Bolwerk van 4 november j.l. blz. 17 e.v. "Reactie op Reactie", ondertekend door een "zeer verstandige leerlinge" Willy Dusseldorp, nu oud-leerlinge.

Waar zijn we nu?

De heer Verzuu dubt, publiceert en vraagt om reacties.

De heer Slimmers protesteert tegen "deze vuiligheid"

Ondergetekende stelt 6 vragen aan het bestuur Pius X Stichting.

Dit bestuur acht "geen zeer extreme omstandigheden" aanwezig en stelt dat de verantwoording op de eerste plaats berust bij de redactie en in tweede instantie bij de schoolleiding.

Willy Dusseldorp schrijft nu over dit "beruchte stuk" maar heeft mijn opmerking over onjuist gebruik van de naam Stichting Pius X niet begrepen.

Haar beschrijving van het Leidseplein is een ondersteuning van het standpunt dat het "beruchte stuk" niet in Bolwerk thuishoort.

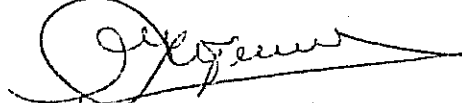
Op gestelde vragen wordt door haar vlot geantwoord: Bolwerk is ongecensureerd, plaatsing van het stuk is dus gerechtvaardigd.

Wat is de taak van de eindredacteur? Alleen maar verzamelen, indelen en laten stencillen? Of zou hij soms mogen dubben, en dan in overleg treden met de inzender om in eerlijk overleg en overeenstemming tot een betere tekst te komen? Dit laatste zou met de inzending van Willy Dusseldorp ook hebben kunnen gebeuren.

Mijn conclusie is tot nu toe dat ik mijn inzending onverkort handhaaf, dus inclusief de zes vragen.

Er is geen enkel argument aangedragen waaruit blijkt dat er in Bolwerk een verantwoorde plaats is voor het "beruchte stuk" en zeker niet voor een bestialiteit.

Hoogachtend,

en tegenbrief

Geachte heer Rijniërse,

Zullen we maar niet ophouden met de discussie? Want zó kunnen we - tot heil van niemand - nog wel enige jaargangen doorgaan.

Inmiddels spijt het ook mij oprecht dat ik het door u gewraakte stukje indertijd in BOLWERK opgenomen heb.

Want hoewel ik in mijn bijschrift duidelijk gezegd heb dat ik het stukje uitsluitend opnam om een discussie over de inhoud ervan op gang te brengen, heeft toch niemand zich geroepen gevoeld daar serieus op in te gaan. Ook u niet, u die blijkens uw schrijven aan het bestuur toch zo bezorgd bent over "de kans om gaaf te blijven" voor de "kinderen die goed willen". In plaats daarvan verlegt u de discussie naar de vraag of het stukje al dan niet geplaatst had mogen worden, 'n discussie waar niemand wat aan heeft.

Had u niet beter op mijn suggestie in kunnen haken? Ik be-
toogde dat primitief prátén over sex wijst op primitief dén-
ken over sex en dat dat primitieve denken rampzalig is. Ik
bedoel: voor de menselijke relaties. Want daar gaat het,
dacht ik, toch om.

U zou de leerlingen ongetwijfeld tot denken aangezet hebben
wanneer u erop had gewezen dat in het stukje "Samsam en
schoolfeesten" meisjes niet zozeer gezien worden als ménsen
met wie je eventueel een fijne relatie kunt hebben - zoiets
kan op een samsam of soos beginnen - maar als voorwerpen die
je nodig hebt om "sex" te bedrijven. Als middelen dus. En dat
precies daarin, in het omlaaghalen van een mens tot een mid-
del, het onfrisse zit. En nergens anders in.

Ik herinner me dat we in de klas waarin de schrijvers van het
gewraakte stukje zaten - bijzonder aardige jongens - op deze
manier een les lang gepraat hebben (ook een collega deed dit)
en dat in die klas althans het artikel tje een zeer positieve
uitwerking heeft gehad.

Tenslotte nog dit: wat me mateloos irriteert is dat er mensen
zijn die denken dat ze kunnen bevorderen dat jonge mensen
"gaaf blijven" (om in uw terminologie te spreken) door uitla-
tingen als de onderhavige de kop in te drukken en het daar
dan verder bij te laten (dat "blijven" in "gaaf blijven" is
in dit verband significant).

Daarbij vergeten ze voor het gemak maar even dat dit soort
uitlatingen in onze maatschappij voor jongens volkomen nor-
maal (in de zin van gangbaar) is. En dat dit niet de schuld
van de jongeren is, maar van de ouderen, van onze generatie.
Het gaat dan ook niet aan jongeren, die zich in sex-zaken pri-
mitief uiten, voor rotte vis uit te maken en hen een schuld-
complex aan te praten. Weten zij veel. Ze horen niet anders.
Zeker niet wanneer mensen die het allemaal zo goed menen te
weten zich beperken tot kop-indrukken en er verder het zwij-
gen toe doen.

Hoogachtend,
L. Verzuu

Voor dezulken die het allemaal niet meer kunnen volgen: de
kwestie kwam ter sprake in BOLWERK '75/'76 nr 7 p. 38; nr 8
p. 25; nr 9. p. 11 en in BOLWERK '76/'77 nr 2 p. 17.

Hoewel het afstoffen van leraren evenmin tot de oogmerken van dit blad behoort als het uitvegen van leerlingen, menen wij Bert en Saskia bij hoge uitzondering toch in de gelegenheid te moeten stellen hun genegenheid t.a.v. de heer Kuijken in het openbaar te luchten.

We hebben namelijk zo'n glazig vermoeden dat het schrijven van de direktie voor structurele vraagstukken een balletje is dat heer Kuijken op grond van zijn kaatswerk min of meer terug verwacht.

En het zou - nietwaar? - niet aardig zijn hem in deze verwachting teleur te stellen.

L.V.

BUREAU VOOR DE OPLOSSING VAN STRUCTURELE VRAAGSTUKKEN IN DE PROVINCIE
NOORD-HOLLAND

Amsterdam, 2 december 1976

Geachte Heer Kuyken:

Door volledige inlichtingen door ons ingewonnen, betreffende uw leeftijd, gezondheidstoestand, moeilijke omscholing e.d. zijn wij van mening dat van uw voortbestaan geen sociaal en uit kapitalistisch oogpunt geen financieel voordeel meer te verwachten is.

Daar u met uw erbarmelijk figuur en voorkomen tot schrik van de mensheid rondloopt en uw afgetakelde figuur en lichaam een doorn in het oog van de mensheid zijn, hebben wij tot uw liquidatie besloten. U wordt bij deze opgeroepen zich a.s. vrijdag om 16.00 uur aan het crematorium te Velsen te vervoegen. U dient zich te melden, onder overlegging van dit schrijven, bij de chefstoker op de tweede etage, oven 34, klep 11, om het verbranden van uw nutteloze lichaam te laten helpen aan het oplossen van het werklozenvraagstuk in de provincie Noord-Holland.

Het reisgeld, enkele reis wel te verstaan, wordt u verstrekt ingevolge art. 562 van de overbruggingsregelingen en kan worden afgehaald bij de Sociale Dienst in uw gemeente. U wordt verzocht te verschijnen met fris gewassen hals, reine oren en goed gewassen voeten, daar de stank van het verbranden van uw lichaam toch al geen genot zal zijn.

Gelieve met ingang van vandaag geen alcohol meer te drinken, dit om explosie te voorkomen. U dient mede te brengen: twee bundels stro en papier; twee mud cokes worden door ons bedrijf geleverd. Bovendien moet u een zak meebrengen, zodat hierin de as kan worden gedeponcerd; deze as zal gebruikt worden om op gladde wegen te strooien, zodat uw overblijfselen tenminste nog éénmaal het algemeen belang kunnen dienen.

Uw hoofd zal voor het verbranden worden geledigd, omdat water zoals bekend, het vuur dooft. Mochten er nog vaste bestanddelen in uw hoofd worden aangetroffen in de vorm van hersenen, welke duiden op intelligentie, dan zullen wij deze opsturen aan de Vrije Universiteit te Amsterdam. Hiermede zullen dan enige proeven worden genomen op biologisch en antropologisch gebied.

Het proefmateriaal zal voor het nageslacht bewaard worden bij de afdeling „curiosa”. De dierbare achter geblevenen zullen vanzelfsprekend in het genot worden gesteld van de weduwen- en wezenrente. Wij vertrouwen dat u deze, voor beide partijen de meest elegante oplossing, voor de volle honderd procent zult medewerken.

Met de meeste hoogachting,

De Direktie voor de Structurele
Vraagstukken in de provincie
Noord-Holland.

Bert Ruck

Saskia Pennenkamp

ROOSTERWIJZIGINGEN i.v.m. WERKWEEK 5 VWO (6 t/m 10 DECEMBER 1976).

Afwezig zijn de hele week:

de dames Van Amsterdam, Overmars, Segaar;
de heren Baart, Hermans (econ), De Vilder, De Vroomen.

Woensdag 8 december zijn er geen lessen; voor de eerste, tweede en derde klassen wordt de zaalsportdag gehouden, de vierde, vijfde en zesde hebben vrij.

- 1a ma.5+6. vrij; vr.4. ak(237)
 1b di.1. ak(236), 2. gs(203)
 1c ma.6. gd(337); di.1. vrij, 2. ak(236), 3. ne(101); vr.1. vrij
 1d do.5. tussenuur; vr.1. vrij
 1g ma.2. ak(237), 7. vrij
 1h ma.2. wi(333), 5. ak(237), 7. vrij
 2a ma.6. vrij; di.1+2. vrij, 4. gs(224), 6. du(324); vr.2. gd(336)
 2bc di.5. du(321), 6. ne(107)
 2d ma.2. wi(326), 3. gd(337), 5. vrij; di.5. na(310), do.7. vrij
 2f ma.1. vrij; do.1. vrij, 3. gs(205); vr.4. gs(124)
 2h ma.6. ne(302), 7. gd(337); di.1. vrij, 4. ne(303); vr.3. ak(237), 4. wi(33)
 3a di.2. tussenuur; do.1. vrij; vr.3. na(310)
 3e vr.3. na(222), 5. en (222)
 3g ma.1. gaat door; di.2. ne(107), 3. en(224)
 3h ma.6. vrij; di.3. tussenuur
 4c di.1. vrij, 3. du(303); do.1. vrij, 2. ak(236)
 4e ma.1. vrij, 2. en(225), 3. we(327); di.7. vrij, do.5. na(234), 6. vrij
vr.4. tussenuur, 5. na(305)
 4f di.4. wt(333), 6. gd(336), 7. vrij; do.1. vrij, 4. na(310)
 4g ma.1+2. vrij, 3. en(226); do.5. tussenuur
 "restgroep" ec op ma.4 en di.5 vervallen
 4h di.2 (bi) vrij, 6. ne(303), 7. gd (336); do.6 (bi) vrij;
vr.5 (bi) vrij, 6. vrij
 4k ma.7 vrij
 5g lessen ec vervallen
 5i lessen sk vervallen
 5l lessen fa vervallen
 6ab lessen en vervallen
 6c lessen ee vervallen
 6e lessen ee + ma vervallen

VOORLOPIG ANTWOORD AAN KARIN EMMERIK (4C)

Je verzoek aan het schoolbestuur wordt vanavond (woensdag 1/12) besproken; ik hoop je in het volgende nummer van "Bolwerk" een antwoord te geven.

Rector.

PIUS X TIENERS EN OUDERS OPGELET!

Voor scholieren van de Pius X is Aristos - Handbal een vereniging die zich extra inzet om jongens en meisjes bij deze steeds meer aan populariteit winnende sport te begeleiden en spelgelegenheid te bieden.

Ontzettend belangrijk is het daarom voor alle Pius-X-tieners te weten dat Aristos: een voor Amsterdam en wijde omgeving unieke situatie kent, voor alle jeugdteams geschoolde en gediplomeerde trainers te bezitten. Dat is naar onze mening niet alleen uniek, maar gewoon keiharde noodzaak.

Waarom? Iemand die met een bepaalde sport of hobby start zal bij onvoldoende begeleiding daarbij, veelal een aantal fouten aanleren, die later niet, of slechts met de grootste moeite af zijn te leren!

Ook is de basis die nu gelegd wordt, voor de konditie later ontzettend belangrijk. Dat Aristos sinds deze 3 jaar geleden gestarte aanpak al belangrijke resultaten heeft geboekt, is ook voor buitenstaanders zeer duidelijk geworden.

Voorbeelden? Heren junioren 1 is vanaf de adspiranten in één ruk doorgestoomd naar de eerste klasse veld- én zaalhandbal. Nu, op de helft van de veldcompetitie, staan zij bovenaan met Aalsmeer 1; een gedeelde eerste plaats. Jongens adspiranten bezetten eveneens in de hoogste klasse, de 2de plaats. Jongens pupillen zijn nog ongeslagen! fier lijstaanvoerder.

De dames:-Dames junioren 1	- 4e plaats - 1e klasse
Dames junioren 2	- 2e plaats - 1e klasse res.
Dames junioren 3	- 1e plaats - ongeslagen
Dames junioren 4	- 1e plaats - ongeslagen
Dames junioren 5	- 5e plaats
-Meisjes adspiranten	- 1e plaats
Meisjes adspiranten 2	- 2e plaats
Meisjes adspiranten 3	- 4e plaats
-Meisjes pupillen	- 2e plaats
Meisjes pupillen 2 en 3-	bovenaan op de ranglijst.

Met de zaalkompetitie weer een verhaal op zich, zijn de verwachtingen hoog gespannen. Waarschijnlijk horen jullie van een klasgenoot wel meer over dat gekke handbal, want er zijn veel Pius X-ers lid van Aristos handbal. Inlichtingen kun je altijd krijgen door te bellen: 14 16 52, of op donderdagavond, als er getraind wordt in de sporthal van de O.S.G., Pieter Calandlaan. (kompleet handbalveld) Wil je eerst eens de kat uit de boom kijken?

Er zijn discoavonden op o.a. 5 november, 11 december, 15 januari, 12 februari, 12 maart en 20 april.

Klaverjassen iedere maand, vissen op de Wadden, carnaval, fietsenrally's, wijnavond, filmavonden enz.

Alles vrijblijvend te bezoeken om kennis te maken met Aristos - Pius X-ers weten het: Aristos betekent "DE BESTE".

Inlichtingen? Bel eens even 14 16 52 na 19.00 uur.

Heren junioren - 15 tot 18 jaar trainen van 19.00 tot 20.00 uur
Dames junioren - 15 tot 18 jaar trainen van 18.00 tot 19.00 uur

Jongens kunnen vrijblijvend komen meetraineren!

(voor ca. 10 man die een paar maal meegetraind hebben kan eventueel een oefenwedstijd worden georganiseerd)

Handbal is de sport van deze tijd.

Wie daaraan twijfelt, komt maar eens meedoen.

episode 3

De kus

— door LOUIS BIANCHI —

Wat vooraf ging:

Als volgens een zonderlinge afspraak zijn geliefde op de flessenheuvel verschijnt en ze tegenover elkaar staan komt er plotseling van achter de struiken.....

Een al wat oudere dame tevoorschijn, die met kor-date stappen door het mulle zand zwoegde, daarbij vele overtolliche kilo's, in tweed verpakt, met zich meevoerende. Toen zij de twee gewaar werd klaarde haar zorgelijke gezicht helemaal op.

-Dag jongelui ! Zo mag ik het graag zien ! oranje bloemen op 13 oktober, de geboortedag van de tweeling van Irene. Ze beweren dat de jonge mensen van tegenwoordig allemaal communist zijn, maar jullie zijn nog van het goede soort. Jongeman, ik zou die dahlia maar gauw oprapen, straks trap je er nog op. Jullie moeten me toch eens vertellen. Jullie zijn nette lieden, zie ik. Wat vinden jullie nou van samenleven voor het huwelijk?

-Ik voor mij, zei Cecilia, vind het volkomen overbodig. Het huwelijk duurt immers lang genoeg.

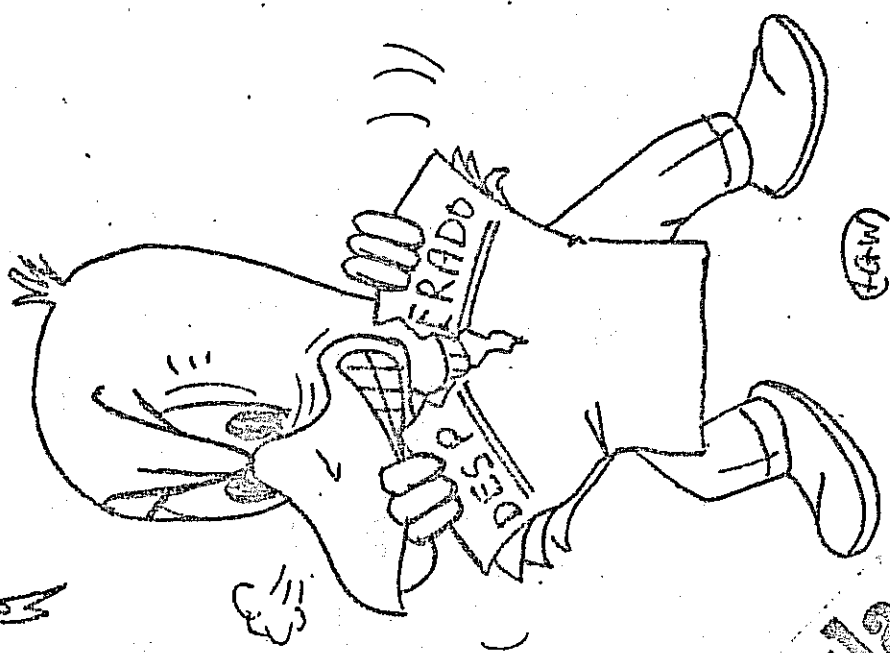
-Precies wat ik altijd zeg ! viel de dame haar bij. En jij, jongeman, denk jij er ook zo over?

-Het is een modeverschijnsel, mevrouw, net als open keukens: de eerste worden al weer dicht gemetseld.

-Natuurlijk, zei de dame, het is ook een onfrisse bedoening. En hoe denken jullie over het huidige onderwijssysteem?

-Voor de leraren is het beslist te zwaar, antwoord

DOORSCHIEVEN!

Kwartsdag

(G.M.)

de Frederik. Maar dat komt óók door de economische situatie. De gezinnen leven vaak in zulke behoeftige omstandigheden dat de kinderen gedwongen worden een krantenwijk te nemen of zo. Dit werk is zo afmattend dat ze daarna hun onderwoede lijven alleen nog voor de T.V. kunnen uitspreiden, en zo geestdodend dat ze de cultuur uit de buis niet meer tot zich kunnen nemen.

- Worden de eisen dan niet aangepast aan deze noodsituatie?

- Gedeeltelijk. Enerzijds zijn er leraren die al een voldoende noteren zodra van 's leerlings lippen de minste ademtocht komt in de richting van een antwoord. Maar van de andere kant zijn er idealistische grappassen die de examencandidaten steeds mooiere kunsten willen laten vertonen.

- Je bedoelt de onderwijsgeleerden in 's Gravenhage?

- O nee ! Maar breek me de bek niet open, mevrouw, want ze zitten veel dichterbij dan u vermoedt.

Er viel een pijnlijke stilte, waarop de dame, die ondanks haar corpulentie heel fingevoelig was, de benen nam en haar ochtendwandeling over de heivoortzette

bindelijk waren ze dan echt alleen. Om hen heen was niets dan de heide. Een leeuwerik klon kweeterend de lucht in. Teder omhelste Frederik Cecilia. Ontroerd vlijde zij haar hoofd tegen zijn brede borst (nou ja, zo breed was die nou ook weer niet) en hief haar lieve gezichtje naar hem op. Lang en innig kusten ze elkaar, als Romeo en Julia, als Tristan en Isent, als Salim en Zuleika, ja, als Zarah en Leander. Zij fluisterden van lente, van liefde, van leven en onder een doornstruik (hippophae rhamnoides) was een bejaard konijn getuige van dit prille geluk. Tot alledrie zich een aap schrokken, want van achter dezelfde struik van waarachter zoëven de corpulente dame tevoorschijn was getreden kwam nu

wordt vervolgd

Question

Je vais au produit de ce temps
chaque matin
et je vends
les jours de ma jeunesse.

Au lieu de cette partie
de ma vie

on me donne
la science de me faire une bombe.

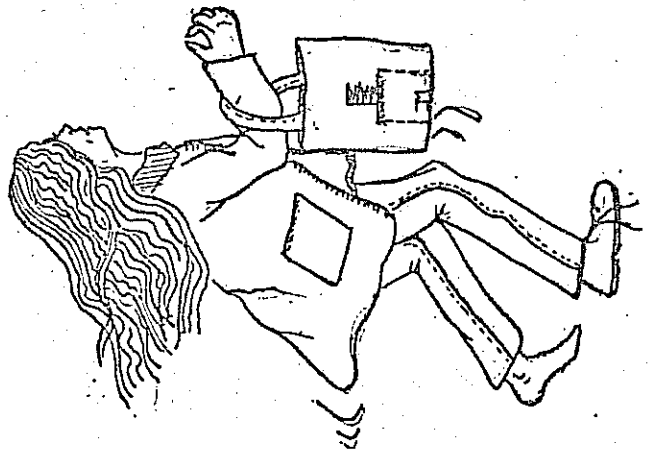
Cette école,
quand je l'aurai finie,
je saurai tout de Napoléon,
et des avions.
Je pourrai jeter avec des mots erudits.
Mais saurai-je vivre?

Peut-être il y a un livre
pour ça apprendre.

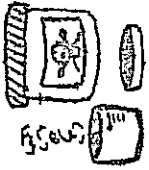
Maria Zwart 5/3.

Rennen, nog 3 minuten,
 misschien heel ik 't nét.
 Tjn, wat wil je,
 pas kwart over acht uit m'n bed.
 Pézen, nog 2 minuten,
 't is nog nét te doen.
 Jee, wat nou weer,
 ik verlies m'n linker schoen.
 Hinken, nog krap 1 minuut.
 Gelukkig, daar is 't Pius.
 Maar wat nou weer....
 uit de verte hoor ik TUUUUUT.
 Lopen, tot 't einde van de straat.
 Rennen haalt toch geen klap meer uit.
 Verdorre, alweer te laat.

Irma Müller 5a.

Ode aan Helmerhorst

Jij bent mijn spanning, mijn potentiaal,
 Jij trekt mij aan met Van der Waal,
 Jij bent mijn base en mijn zuur,
 Mijn potjes- en titratieuur.

Jij bent mijn neerslag en mijn protolyse,
 Mijn indikator en mijn analyse,
 Jij bent mijn doorslag en mijn evenwicht,
 Mijn kobaltglaasjesblauwe licht.

Jij bent mijn adem en mijn geest,
 Naar jouw les verlang ik het meest,
 Jij was mijn dromen in 't verleden,
 Oh, wees mijn minnaar in het heden.

Een exotherme leerlinge.

Actie!!!

Dit stukje is speciaal bedoeld voor de lagere klassen.

Het is misschien opgevallen dat Desperado voornamelijk in elkaar gezet wordt door 6^e en 5^e klassers en leraren. Dit is niet de bedoeling. Wij (lagere klassen) hebben ook het recht wat te zeggen. Maar ja, dan moet dat ook wel gedaan worden.

Een paar 1^e en 2^e klassers hebben eens met de redactie van Desperado gepraat en die was het hier volkomen mee eens.

Hun voorstel was: De lagere klassen krijgen een eigen stukje, bijv. 2, 3 bladzijden, die zij vol kunnen schrijven met verhalen, moppen of zo maar iets.

Dat is natuurlijk wel leuk maar dan moeten die lagere klassen ook wel wat schrijven. We moeten laten zien dat wij ook wat kunnen anders wordt er helemaal geen rekening met ons gehouden.

Dus kom op 1^e, 2^e en 3^e klassen.

ACTIE!!!!

Carla Heldens. 2a.

ACTIE!!!

PIUS X

Standaard

100erij

Aangezien wij in de vorige BOLDWERK iets te karig zijn geweest met onze informatie bij deze een toelichtend woord voor de enthousiaste deelnemers:

WYSPERANCE kan ik mijn wijsje goudwaters verdienen:

- door a een stukje/verhaal voor DESPERADO te (laten) schrijven
b een spijkerpen in te leveren
c je op te geven als permanent spion voor Tante Wien
d de kleurplaat uit het vorige nummer te kleuren
e je op te geven voor de FIFTESENRAALLY
f je op te geven voor het koor van Tel
h een driedimensionale voorstelling te maken van PIUS-X-2000
i zoveel mogelijk woordtjes te maken uit het woord 'Koster'!

WYSPERANCE kan ik mijn wijsje goudwaters halen:

in de grote pauze in de bibliotheek tegen inleveren

Bart Bruynesteyn.

Witkar besluit nu om op 1 station na alles dicht te gooien. In een zo kort mogelijke tijd wordt alles geautomatiseerd en verbeterd en uitgebreid. Onmiddellijk verschi-jnen de berichten dat Witkar de langste tijd wel heeft gehad. Kranten als de Waarheid en de Volkskrant geven commentaar zonder fatsoneeljk te informeren. Van buiten gezien is het idee van verval niet onbegrijpelijk, maar als we terugkomen zal dat geautomatiseerd en uitgebreid zijn (amstelveld, elandsgracht, spui, nieuwmarkt en hekelveld).

Het medewerkersteam is nog groter geworden en het systeem veel nauwkeuriger. Maar nog steeds werkt de gemeente tegen met het verlenen van vergunningen en subsidie. Zelfs nu de regering besloten heeft om het autorrijmaken van binnensteden goed te keuren doet ze geen poging om Witkar op zijn waarde te schatten. Cijfers wijzen uit dat 1200 witkarren de taak kunnen overnemen van dagelijks in de stad aanwezige 30.000 tot 35.000 wagens. Luud heeft al gezegd dat als we de eerste 15 stations hebben we verder zelfstandig kunnen draaien, maar hier knelt het, hier hebben we de gemeente nodig.

Door de gang van zaken heeft Witkar veel goodwill verloren bij het Amsterdamse publiek. Daar tegenover staan dat er veel herstelt kan worden en dat vele andere gemeenten, waaronder Vlaardingen, Rotterdam en Gouda, wel open staan voor het Witkarsysteem, terwijl ze het minder nodig hebben.

Witkar C.V. Sint Olofspoort 4, tel. 226029.

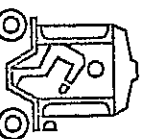
beter
uw stencel

in de witkar

dan uw kwartjes
in de meter

wordt hij,
stap in.

tel. 020-259341

WITKAR

Schimmelpennink over Witkar-proef:

'Een station is niet voldoende'

of wat er intussen al niet is gebeurd.

Als je nu langzaam de winter voelt aankomen denk je al gauw terug aan de zonnenvloed van afgelopen zomer. De hoge temperaturen die overal ongerief verspreidden, ook voor de immer aanwezige Witkar medewerkers. Sinds die tijd hebben jullie niets meer van ons gehoord. Van onze roerige herfstmaanden.

Eind deze zomer werd een algemene ledenvergadering gehouden waarop bleek dat het ledental nu ongeveer 4500 bedraagt. Ook verklaarde Ed van Thijn dat hij het voorzittersschap moest neerleggen vanwege zijn druk bezette agenda. Hierop kwam uit de zaal of hij dat andere baantje niet kon opgeven (lid v.d. gemeenteraad).

Gelijkertijd werd in de Amsterdamse gemeenteraad besloten dat het Damrak en Rokin opengebroken moesten worden. Resultaat voor ons: station Oude Brugsteeg wordt gesloten en verlies van een groot deel van de ritopbrengst en een automatisch station minder. Witkar gaat nu steeds meer uitgeven, terwijl de ontwikkeling stagneert.

Tijdens deze problemen vermaken de stationsbemanningen zich best. Time-Life komt fotos maken voor een boekenserie, diverse filmploegen maken opname (in Engeland is Witkar op de t.v. geweest), vertegenwoordigers uit grote Europese steden komen informatie inwinnen en keren enthousiast terug. Als medewerker was je zo af en toe een kar, praat met de mensen en geniet je van de zon. Alles lijkt mooi. In deze tijd bloeit de fietsverhuur en komen vrienden op bezoek.

Witkar

ring van uw stukje, spijker, kleurplaat, Kostervariaties, of Pius-X-2000 of door je naam op de Tante-Mien-spion-intekenlijst te laten noteren. In de gevallen e en f haalt u uw wijsje goudwater bij de heren Hoenderdos en Tel.

Wat moet ik met mijn wijsje goudwaters doen:

Als u het woord C.K.C hebt kunnen vormen maakt u de slagzin 'C.K.C betekent ...' af, doet dit in een envelop en gooit deze in de gele copybus. De leukste dus niet de beste slagzin wordt gehonoreerd.

Wat zijn de prijzen:

Hiervoor verwijzen we u naar de foto's op het prikbord.

Wanneer is de trekking:

De trekking is voorlopig vastgesteld op de middag Sam-Sam voor de kerst. Mededelingen hieromtrent volgen t.z.t. De uiterste inleverdatum is daarom gesteld op maandag 13 december.

WIE

heeft dit alles georganiseerd

Het C.K.C. Dit is een team mensen dat zich voorname-lijk bezig houdt met de verzorging van DESPERADO, het organiseren van de FIETSENALLY, het verkopen van erwtensoep, en verder interviews, tentoonstellingen en andere creatieve zaken. Tot hen kunt u zich wenden waar organisatie of proclamatie vereist is. Stel u even in verbin- ding met Angela van Straaten, Hans Girisch, Wim Hoenderdos, Louis Bianchi, of Fred Carduck of met een zgn. bekende leerling die u alle verwijzen.

C.K.C.

Voor je het weet

en langgerekte stroom mensen. Zacht schuifelt men naar de uitgang toe. De uitgang van de dag. Een pelgrimstocht naar de zegening van de nacht. Elkaar in het donker niet meer kunnen zien. Tussen de daken hangt een groene damp, die langzaam wegtrekt. De mensen ademen de damp in. En men loopt voort. Je loopt er zelf ook tussen. Men gaat dringen. Langzaam word je een doodlopende steeg met éénrichtingsverkeer ingedrongen. Een weg zonder einde als eind. Je schuifelt mee en kijkt voor je, waar je een eindeloze stroom hoofden heen en weer ziet wiegen. De steeg wordt steeds nauwer en benauwder. Maar je hebt geen zin om je hoofd heen en weer te wiegen. Je wilt lachen zonder je hoofd te bewegen, zonder één spier van je gezicht te vertrekken. En dan keer je je plotseling om en ziet de staart van de stroom mensen verdwijnen in de verte achter je. Het is daar lichter. Je begint tegen de stroom in te worstelen en te vechten. Je wordt moe. Je begint te hujgen. Waar is een steunpunt? Het glibberige asfalt biedt weinig houvast. Je wordt voortgeduwd in de richting van het elkaar ontmoeten. En wat zing je? Een kinderliedje over kabouters. "Op een oude paddestoel hameren je hersenen. Hé is dat de slager niet? En daar heb je de Groenteboer. Je ziet allerlei bekenden. Je hoort ze roepen: "Hé kom mee met ons." Je begint te huilen. Plotseling komt er een lantaarnpaal in zicht. Je klampt je er wanhopig aan vast. "Kom mee", hoor je roepen. "Laat toch los". Maar je wilt niet. Niet mee met zo'n eindeloze rij mensen. Weg van dat alles. Bitter gesnik weerklinkt. En dan schreeuw je: "Ik wacht hier op het meisje met de Groene ogen, het witte gezicht, de rode lippen en het roodbruine haar!" Het komt er met horten en stoten uit. Uit de eindeloze stroom mensen

PRITX

Koster, medewerker, van het C.K.C., heeft op zich genomen de dankbare taak het buitensporig gedrag van de diverse leraren d.m.v. een 'prix' met een '+' of een '-' te honoreren

- ★ De eerste '-' ging meteen al naar dhr. de Greeve die na vele lange jaren van trouwe dienst als een barbarossa een gewaardeerd DESPERADO-medewerker woest de arm kneuste en zijn gevallen boterham met Foe yong hai plette. Tante Mien drukt hiermee de warme hoop uit dat deze karate-groenhorn in het vervolg zich van dergelijke uitpattingen zal distantiëren.
- ★ De eerste '+' werd in de wacht gesleept door Jan Schouten die in leerling toestand een mop te vertellen van maar liefst 37 min. en 58 sec. Tante Mien vindt deze rubriek niet de juiste plaats om deze mop af te drukken.

Walter Rijk
 wat is abnormaal
 abnormaal

is 'n vrouw met haar op d'r rug maar van boven is ze helemaal kaal

++++
 wat is onbeleefd
 onbeleefd

is als je bij kennismaking iemand geen vijf vingers geeft

++++
 wat is dapper
 dapper

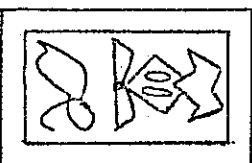
is meteen op school komen na de kapper

++++
 wat is grandioos
 grandioos

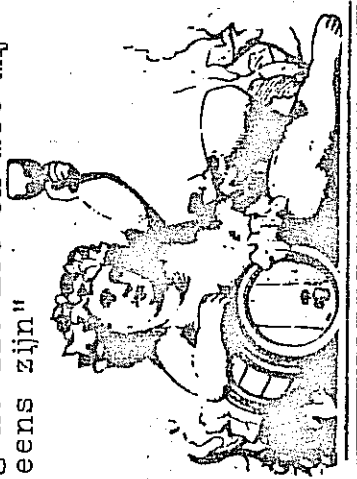
is Cruyff tegen België die de tweede bovenhoek koos

++++

universaal copyright
 by: LR strikes again

Wiskunde-groentje Vermeer: "Het is erg saai, dat ben ik eens met diegene die het-eh-met mij eens zijn"

DEAL

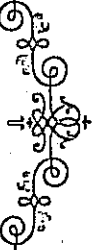
Toen tante Mien op een verloren vrijdagmiddag toevallig langs het biologie-lokaal liep en een blik naar binnen wierp zag zij nog net hoe dhr. Girisch het geraamte een ferme handdruk gaf onderwijl de legendarische woorden uitend: "Afgesproken opa met jouw praktijker-variant en mijn theorie zullen we de kleintjes wel voorlichten". Opa leek met zijn tandpasta-smile de woorden van dhr. Girisch te willen bevestigen. Tante Mien vindt dat dit geraamte veel stof zal doen opwaaien.

beluif

Dhr. Hermans (economie) onthulde tante Mien tijdens een van zijn vruchteloze lessen dat hij vegetariër was. Noem mij maar professor Peertje grapte hij. Voorts zei deze man van onserieuze overpeinzingen nog dat de nederlandse economie één rotte appel was. Droge druif of rare pisang?

VERSODERING

Dat de bezuiniging op het Pius-X-lyceum lossale vormen heeft aangenomen blijkt wel uit het feit dat er 'n tarief is vastgesteld om gebruik te mogen maken van de telecommunicatie-faciliteiten in de conciërgeloge. 'N snelle rekensom leerde tante Mien dat er maar liefst 40.000 telefoontjes gepleegd moeten worden alvorens er een gesloten televisiecircuit komt in de fietsenkelder mits het stalen kosteloos kan blijven geschieden.

maakt zich een meisje los. Haar groene ogen blinken zacht in het oranje neonlicht; de roodbruine haren glanzen diep. Voorzichtig legt ze haar hand op jouw schouder. Ze kijkt je aan. Toen zijn we maar een eindje gaan wandelen en hebben we wat gedronken bij Hoppe op het Spui. Maar ik mocht niet te laat thuis komen.

fans vd Surff

GK

Fietserally

verkopen

FRATENSOP

3 december

m.m.v.

Angela van Straaten

Een reisje naar Turkije

of naar Ilever naar
een of andere „costa“?

Zoals men op 4 november voor het eerst in DESPERADO kon lezen, waren we met onze groep in Bergama aangekomen, een zeer belangrijke plaats in West-Turkije in de provincie Anatolie.

De acropolis (bovenstad) en het Asclepion, een soort "medisch centrum" waren de te bezoeken plaatsen van Bergama.

En tocht met de bus langs een zeer steil weggetje, om zo de ingang van de Acropolis te bereiken, bezorgde velen van ons weer het klamme zweet, maar de Turkse chauffeur wist zijn enorme Mercedes bus goed in de hand te houden. Natuurlijk moest er weer entree betaald worden, voor mijn camera zelfs nog eens drie keer de entreprijs. Die Turken weten je wel te plukken, en je studentencartaart leverde geen gevoelige korting op (in Griekenland vorige jaar wél!)

Elke beschikbare plaats bovenop deze berg was in de oudheid bebouwd, en van velen van deze gebouwen was nog veel te zien.

Ondermeer het "Acropolis theater", magnifiek gesitueerd in een berghelling aan de westkant van de berg, een Grieks theater dus, was nog zeer goed te zien. Mens per jaar werd het zelfs nog gebruikt bij plaatselijke festiviteiten.

Ook het fundament van het Zeus-altaar, het altaar zelf is door archeologen gedemonteerd en in 2 n geheel overgebracht (!) naar Oost-Berlijn, waar het nu, ver van de oorspronkelijke plaats is tentoongesteld. De Turken zijn daar nog steeds kwaad over, en tegenwoordig zijn er in Turkije zeer strenge wetten, die de enorme vlucht van oudheden aan banden probeert te leggen.

Verder waren er nog meer tempels, die van Demeter, een van de oudste tempels in Pergamon, zo heet deze oude stad.

We liepen daar vele uren in de steeds erger wordende hitte rond, een gidsje verklaarde veel details en onooftelijke stenen restjes van vroeger imposante gebouwen.

Nu is er haast niets meer van die oude glorie te zien, alleen waren er wat Turkse arbeiders bezig met het bouwen van souvenirstands, pal middenop het terrein. Dat getuigt van weinig inzicht in de oude stadsplanning, maar wel van economisch gevoel....

We dronken later ook nog een colaatje, om het vochtverlies te compenseren, en vertrokken toen naar het Asclepion, dat aan de rand van de moderne stad Bergama ligt, die op zijn beurt weer aan de voet van de Acropolis-berg ligt. (In de bus was het inmiddels vijftig graden Celsius geworden, die zon daar is enorm heet, en daarom waren we blij, dat we bij 't Asclepion aankwamen. Hier worden nog steeds opgravingen verricht, maar gelukkig voor ons is er al veel blootgelegd.

RODDER

SIMPLEX · SIGILLUM · VERI · · BOERHAAVE ·

RUBRIEK

Jabeers

Truusje Koflard, dat zoals iedereen weet door de hele sectie natuurkunde bemind wordt, zwaaide bij het langslopen vluchtig naar de doorcerende Tel. Prompt werd de deur van lokaal 305 opengegooid en bakkeleidend stormde dhr. Tel met een 5 havoër de gang op. Tel en leerling in koor: "Naar wie zwaai de je". Truusje Koflard: "naar Theo". Na deze reinforcement Tel vergenoegd: "zie je wel". Beide docenten blij huns weegs.

Dhr. Bianchi na een tegevallende overhoring geagiteerd in 'le livre de la classe': Dit jaar weer opvallend originele redenen voor het niet leren van huiswerk ofschoon er nog veel oma's overlijden en zo.

Flodders

Uit betrouwbare bron heeft klas 3h vernomen dat dhr. van Rijn een klopgeest is!!

De Greeve: "Als je je niet behoorlijk gedraagt ga dan maar naar de rector of die deszelfs plaats vervult"

Gehoord op de gang van adolescent: "die Baart hangt me de keel uit"

Kuyken: "Hallo Nico, hoe gaat het?" Wegbrans: "Uitstekend, deze maand nog maar vier inbraken"

Sosse

REDAKTIE

Bart Bruynesteyn
Tom Horn
Michel Janssen
Rob Meijer
Vincent Pikavet
Flip Spiekerman

EINDREDAKTIE

Louis Bianchi

MEDEWERKERS

Emmy Boesen
Steven Bosch
Fred Carduck
Tineke Frowijn
Hans van Haastere
Carla Heldens
René Herni
Ludger Hoekstra
fam. Hoenderdos
Jan Hoving
Ricky van der Jagt
Paul Koster
Hans Lasschuit
Marijn van Lith
Irma Müller
Jan Paschedag
Wim Paschedag
Leo Plasman
Gaby de Scheemaker
fam. Spruit
Angela van Straaten
Leo Verzuu
Henk de Vilder
Leon Vinken
Michel Voors
Hans Wessendorf
Irma Weijde
Yvonne Wiewel
Hans van der Wurff
Gabriël Zwart
Maria Zwart

DESPERADO 3
is een uitgave
van het C.K.C.

ontwerp
voorpagina:

Jan Paschedag

Het Asclepion kende een enorme belangstelling van 400 jaar v. Chr tot ongeveer 400 jaar na Chr.

Op het terrein gekomen, eerst natuurlijk weer fors betaald, liepen we tegen de z.g. "slangenzuil" aan, het symbool van het Ascepcion. Hier is de dokters-esculaap van gekomen, dat bij elke huisdokter op de voorruit van z'n auto zit.

Het hele complex is een soort ziekenhuis geweest, compleet met behandelkamers, rustzalen, zwembaden, theaters en tempels.

Ook hier werden er speciale geneeswijzen op na gehouden. Zieke mensen werden in een enorme koepelzaal in half-slaap gebracht, (dit wordt door bepaalde docenten ook wel met leerlingen gedaan) en dan werden er door "artsen" door openingen in het plafond

bepaalde spreuken gesproken, die de slachtoffers dan moesten genezen. Dit schijnt succes gehad te hebben, want de toeloop van patienten schijnt enorm geweest te zijn.

Ook hier bevond zich weer een theater, intact en plaatselijk hersteld. Jammergenoeg waren er op de gekste plaatsen TL buizen opgehangen, om de toneelspelers te verlichten. Geen gezicht. Overal kwamen we schijnbaar nog onontdekte weggetjes en muurtjes tegen, en in enkele gevallen waren deze paadjes zo enorm overwoekerd met de grootste doornstruiken, dat het leek, of WIJ dit ontdekt hadden. Maar helaas, het stond meestal al in de gids.

Snel waren we daar uitgekeken, en daarom maar weer snel naar de in de hitte wachtende bus toe.

Die hele verdere middag reden we verder naar het zuiden, richting IZMIR, naar een rot-camping bij de plaats Esrehpasa.

Toch ontmoetten we daar diverse Nederlandse families, die de enorme rit naar Turkije al hadden volbracht. Jammergenoeg vertrokken we de volgende dag al weer naar Kusadasi, een van de modernste badplaatsen van Turkije. Ondermeer de "Club Mediterra-nee", een zeer dure Franse touristenorganisatie had daar z'n domicilie. Er liepen daar dus de slijkste vrouwen te flaneren, in schril contrast met de arme autochtone bevolking....

Volgende keer: Ephesus, de grootste opgraving(?) van Turkije.

p.s.: Wie deze zomer ook zo'n reis naar Griekenland of Turkije wil maken kan mij treffen als reisleader. Heb daar namelijk naar gesolliciteerd! Tot de volgende maand in DESPERADO

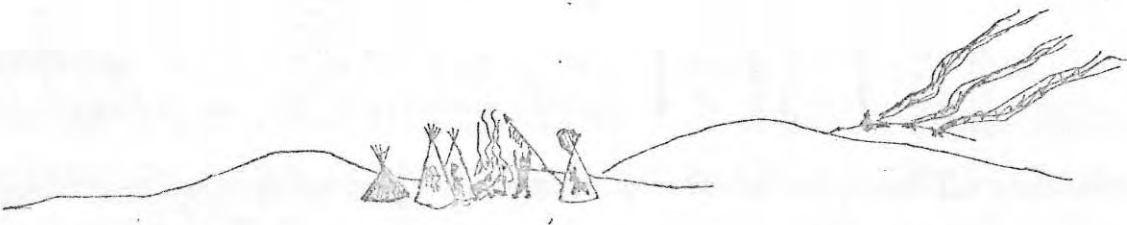
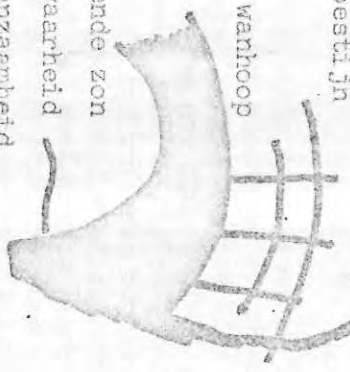
HARM

Met Medewerking van: "The Album of Pergamum" Sedan Gökovaali
Istanbul Ankara Caddesi 47/I Turkey

4 november 1976

De vreemdeling loopt langs de straat
Gezicht vertrokken door zorgen
hij loopt in de stad van morgen
hij met niemand om te praten
verloor zijn ideaal
vertwijfeld in zichzelf
niemand is geïnteresseerd
in zijn acherhaalde ideeën
hij weet niet wat te verwachten
hij weet niet wat er komt
zwerft doelloos door de woestijn
van de vastgelopen massa
zwijgend berustend in hun wanhoop
dromend van alles dat was
hij staart in de gracht
verlicht door de verblindende zon
ligt achter de schijn de waarheid
slechts zichtbaar in de eenzaamheid
stille en zeldzaamheid der nacht
daar verdwijnt tussen de angst.

Bart Bruynesteyn.

DESPERADO JAARGANG 2 NUMMER 3